

Almanach mladé tvorby

mnohdy prvních literárních a výtvarných pokusů
studentů Pekařova gymnázia v Mladé Boleslavi

Chtíč

Tereza Bečvaříková – 4.O

Chci jen ticho, na které se můžu dívat,
chci tmu, kdy se radí neusínat.

Chci najít sen, který už neumím snívat,
chci píseň bez melodie a chci ji zpívat.

Chci hříchy v kostelích o mši kázat,
chci vyznat lásku a už se neukázat.
Chci plavit se na saních do velkých dálek,
chci žít a přitom dát hlavu na špalek.

Chci zastavit všechno své bláznivé chtění,
protože chtíč- to je něco, co není.

Kouzelník

Přichází, přichází pomalu a smeká,
možná čekala nějakého kouzelníka,
ale on nekouzlí.

A jen léčí rány, které sám stvořil,
a hradby mezi srdci pomalu boří...
Škodí, a přitom není zlý.

Kráčí, na co sáhne, to zkazí,
a mezi lidi svoje květy hází,
a pouští mezi ně vodopády.

Stojí tu tiše, čekala kouzelníka,
a on nekouzlí, a ona vzlyká..

Jen jeho kouzlem se maj lidi rádi.

Chtít (mít) rád

Tereza Bečvářková – 4.O

Je lehké se za láskou přes bitvy hnát,
je těžší procitnout, zda bitvu vyhrát chceš
a necháš květy lásky v srdci kvést.

Nebo zda ti stačí mít rád.

„Jen” rád. Nemilovat.

Vyřezané hračky nožem kapesním,
je těžší přijmout, než darovat.
A citem je dar umět radost dát.
Mít rád je cit, o kterém sním.

Srdce lidí zas pro jednu praská,
a já dávání mám ráda.
A on dávání má rád.
Mám „jen” ráda, dost bylo lásky.
„Čisté” lásky.

Oči

Tereza Bečvaříková – 4.O

Má krásné modré oči,
které zvědavě za světem se točí,
které dívají se do všech stran.
Má modré oči stále dokořán.

Má krásné modré oči,
však jedno smutně kouká
a jedno vesele.
Však obě dívají se po světě.

Má krásné modré oči,
které (jak poštovní schránky)
posílají city dovnitř a ven.
A on sám je v těch schránkách
uvězněn.

Společnost

U kulatého stolu společnost sedí,
jeden sedí a má z druhého strach.
A tak topí se rozpaky v sklenici vína,
v této společnosti se přeci nevyzvídá.
„Nevyzvídá!“

U stolu oválného společnost pije,
víno tam pije pár cizích lidí.
Každý chce znát, jak druhý žije,
ale zeptat se-to se stydí.
Jak moc stydí.

Vodopád

Tereza Bečvaříková – 4.O

Tiše kráčí, padá, vstává-
jeden velký pád.
Do srdce kamení si dává,
ví, že láska ho nemá ráda
a na sbohem mu mává.
Jeden velký pád-
vodopád.

Bez víry v Boha do jině se boří,
možná proto dolů spad.
Bez víry sám svým snům slouží,
ta víra v lásku ledovým plamenem hoří
a člověka k svému obrazu tvoří.
Ten obraz dolů spad,
kde padá vodopád.

Nic nezbylo, nic už není,
 pryč odnesl ho snad.
Život ve smrt rychle se mění,
bez mrknutí oka voda dole se pění,
a to co bylo už najednou není.
Dryč život odnesl snad
ledový vodopád.

U cizího stolu společnost mlčí
a od ticha k tichu tichem se brodí.
Zvědavost ve slovech podle se krčí,
však upřímnost - to se hodí?
Dryč nehodí.

Lád'a

Tereza Bečvaříková – 4.O

Že Lád'a už dlouho žít nebude, bylo všem jasné. Parta osmi až dvanáctiletých kluků stála u jeho nemocničního lůžka a rozpačitě přešlapovala. Byli to možná jeho jediní praví přátelé...

Lád'a nebyl jedním z nich a zároveň byl. Stejně jako kluci se dokázal bavit fotbalem, ale nehrál ho. Stejně jako kluci miloval dobrodružné příběhy, ale neposlouchal je, nýbrž vyprávěl. Oknem do nemocničního pokoje prozařovaly večerní paprsky jednoho z posledních teplých dnů letošního roku a jejich světlo se dostávalo do všech záhybů Lád'ovy vrásčité kůže a tančilo na jeho zavřených očích...

Lád'ovi bylo devadesát tři let. Byl malého vzrůstu, na hlavě měl řídnoucí šedé vlasy a pod vysokým čelem mu šibalsky zářily jasné modré oči. Svým výrazem jakoby se stále usmíval...

Kluci poznali Lád'u vlastně úplným nedopatřením. Byl teplý jarní den, kdy se kluci teprve začínali scházet na ulici a hrát fotbal. V široké, ale málo frekventované pražské ulici tehdy kvetly stromy na zahradách, romanticky čistě bílé stromy, které se nehodily do společnosti vysokých šedých činžovních domů, které vypadaly jako z jiné doby. Slunce prosvětlovalo každý záhyb na zahradách a svítilo klukům, hrajícím fotbal do očí. Kluků bylo sedm: dva dvanáctiletí, jeden o rok mladší, třem bylo deset let a nejmladší byl osmiletý. Fotbalové hřiště měli uprostřed ulice: místo autových čar měli obrubníky chodníku a místo branek několik pet lahví.

A tu se stalo, že jeden z nich zakopl míč nedopatřením pryč, ten přeletěl plot a zakutálel se na zahradu jednoho malého domku, který se svým vzhledem a velikostí velmi lišil od ostatních domků. Kluci znejistili. Majitele tohoto obydlí neznali, snad proto, že se nezajímali o společenský život v jejich čtvrti, možná proto, že jeho obyvatelem byl jakýsi starý nezajímavý pán. Občas si všimli, že ten se, vždy když kluci hrají fotbal, odebere na zápraží, sedne na lavičku a se zasněným a jaksí usměvavým výrazem pozoruje jejich hru. Možná si toho všimli, ale pozornost tomu nevěnovali. Tak či onak, proposit o navrácení toho míče se báli.

Reakce toho muže je však zarazila. Na nic nečekal, vstal z lavičky a vydal se na druhý roh malé udržované zahrádky pro zakopnutý míč. Vyndal ho z polámaných květin a namísto nadávání a lamentování se vydal ke klukům a začal si s nimi povídat: „Jak se jmenujete? Pozoruji vás už dlouho, a opravdu se mi líbí, jak si hrajete. Když jsem byl mladý, také jsem takhle hrával...“ Kluci rozpačitě přešlapovali. „Nechcete jít dál?“, otázal se pak nejistotou kluků nepřekvapený stařeček s úsměvem na rtech. Čím je ten dědeček tak zaujal, sami nevěděli, ale podívali se po sobě a šli za ním.

A tak Lád'u poznali. Lád'a byl skvělý vypravěč a na rozdíl od všech jiných dospělých se choval jako jeden z nich. Od toho dne si každý den posunul židli blíž k plotu, aby na hru viděl. Od toho dne půjčoval klukům peníze na časopisy a čokoládu ale nejdůležitější bylo, že od toho dne k němu kluci vždy po škole chodívali. Důvěřovali Lád'ovi víc, než sobě navzájem. Lád'a byl velmi chytrý, ale moc nemluvil, stále se jen tiše usmíval. Dokázal klukům výborně naslouchat a i poradit a ti mu pak rádi svěfovali své dojmy, rozhořčení i tajnosti. Když chtěli, a to měli kluci nejradši, vyprávěl jim Lád'a nějaký příběh ze svého života.

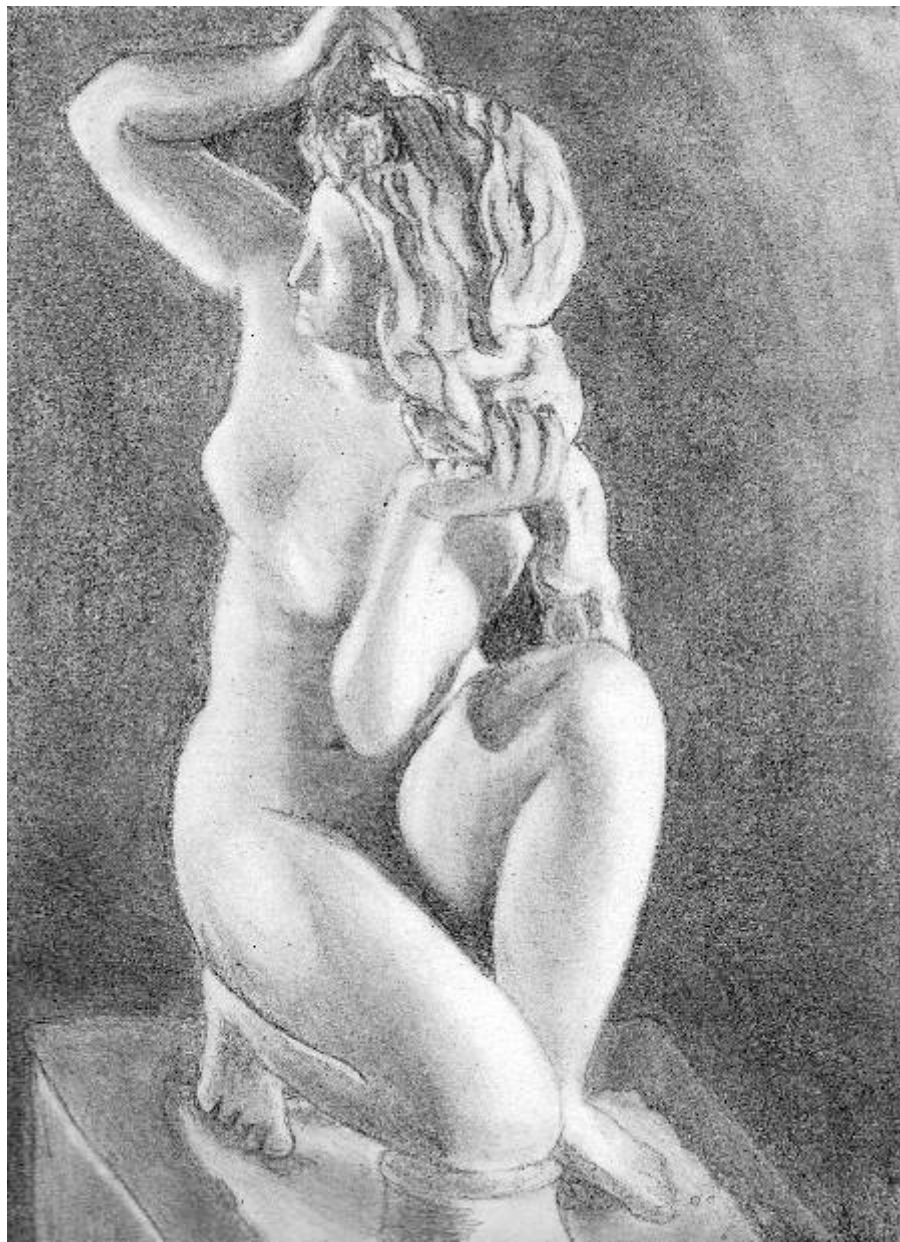
Nejvíc se jim líbil ten o tom, co dělal Lád'a za druhé světové války. Chtěl zemi pomoci, a protože uměl létat s letadlem, vydal se do Anglie, aby chránil naši zem. Kluci příběhy bitev přímo milovali!

Jen nemohli pochopit, jak se po skončení války k Lád'ovi zachovali čeští politici: uvěznil ho na dlouhých deset let, a když ho propustili, mohl Lád'a dělat jen podřadné práce. Sám Lád'a měl nejradši dvě vzpomínky: když doma po návratu z války uslyšel českou hymnu, a když při sametové revoluci na Václavském náměstí poprvé rozcinkal svoje klíče...

A teď, Lád'a odcházel. Jen hrdost chlapcům zabraňovala v tom, aby se rozbřečeli jak malé dítě, které si rozbije koleno při jízdě na kole. Jen hrdost jim bránila v tom, aby se k Lád'ovi vrhli a říkali mu, jak si ho oblíbili a že se stal jejich vzorem. Jen hrdost chlapcům neumožňovala, aby se mu svěřili, jak moc jim bude scházet...

Nemuseli to říkat. Lád'a po chvíli otevřel oči a vyčetl to z jejich pohledů. Byl jim vděčný. Byl jim vděčný za to, že se na sklonku života mohl cítit jako malý kluk, že neumíral sám. A kluci si ani nedokázali představit, jak moc znamenalo jejich přátelství pro Lád'u.

Jak Lád'a otevřel oči, necitlivé paprsky západu slunce ho zapálily v očích. „Tomáši, dej dolů prosím žaluzie.“, řekl mírným hlasem. Nejvyšší ze všech kluků beze slova poslechl. „Chtěl bych vám něco říct, kluci...“, začal Lád'a mluvit ztěžka, ale s tichým podtónem klidu a jakési radosti. „Odcházím. Chtěl bych vám poděkovat, protože vaše dětské naivní přátelství bylo tím nejcennějším, co jsem za celý svůj život měl. Tomáši,“ obrátil se na chlapce: „jsi moc chytrý kluk. Víím, že dokážeš vystudovat nějakou významnou školu a bude z tebe něco velkého...“ Tomáš se začervenal a sklopil hlavu. „Honzíku, teď ty. Možná si to zatím ještě neuvědomuješ, ale tvůj hudební sluch je něco úžasného. Víím, že nerad hraješ na housle, ale zkus se překonat, máš talent a mohl bys hrát opravdu pěkně.“ Také Honzík se zastyděl, protože přesně jak Lád'a řekl, housle ho nebavily. „Lukášku,“, pokračoval Lád'a dál, „jsi skvělý fotbalista, nejlepší ve tvém věku určitě. Nech se přihlásit do nějakého fotbalového oddílu, věřím, že vynikneš.“ Lád'a si oddechl a nakonec se obrátil k nejmladšímu z hochů, osmiletému Ondrovi, kterému se žalem zastiňovaly oči, že v ničem nevyčnívá tak, jako kluci. „Ondrášku a ty máš nejhodnější srdce ze všech lidí, jaké jsem kdy potkal. Tvá víra ve vše, nadšení, soucit, to vše z tebe dělá dobrého člověka. Chraň si tuhle svou vlastnost a nenech se zkazit, protože dobré srdce je to nejcennější, co člověk má.“ Lád'a na chvíli zavřel oči, bylo vidět, že ho tahle dlouhá řeč unavila. „Chtěl bych vám říct, že každý z vás je něčím výjimečný, tak nikdy neztrácejte víru a naději v lepší konec. Kluci, prožili jsme spolu spoustu krásných dnů, které vydají za tisíce. Slibte mi, že mě nezklamete a budete vždy dobrými lidmi, za které by se nikdo nemusel stydět.“ Kluci kývli, slzy už se jim draly do očí. Zlatý západ slunce prozrazoval, že konec už je blízko. Chlapci však jakoby ztratili řeč. A tu se nejmladší Ondra vrhl k lůžku umírajícího a zašeptal mu do ucha: „Byl jsi náš kouzelný dědeček.“ Lád'a se usmál a pohládl Ondru po blond'atých vláscích. Pak zavřel oči. S úsměvem na rtech vydechl naposled, a s vědomím, že má na světě někoho, kdo ho má rád. Že nakonec po dlouhém životě získal to nejcennější, co mohl: dětské přátelství.

Jakub Jezdinský – 5.O

#(hashtag) čili o pokroku a komunikaci

Lubor Jenček – 3.B

Lidský pokrok je úžasná věc. Člověk se od pradávna snaží posunout své hranice dovedností dál a hledat nové výzvy. Je to lidská přirozenost, která nás činí jedinečnými v říši zvířat. My jediná jsme schopni postavit mrakodrap a překonat rychlost zvuku. Může se to zdát jako malichernost, ale stálo za tím nepředstavitelné množství úsilí. Úsilí, které ovlivňuje naše okolí. Stačí se rozhlédnout kolem sebe a napočítat technické vymoženosti naší generace. Prsty jedné ruky stačit nebudou.

Pokrok má však i negativní důsledky. Přináší s sebou i fenomény tak typické dnešku. Není třeba chodit daleko, abychom si uvědomili, jak mocně nás technika drží ve svých spárech. Běžně na chodnicích potkávám lidi, kteří o mě nezavadí ani pohledem. Nejsem pro ně víc než vzduch. Pouze z části tomu rozumím. Nežijeme v jednoduché době a každý má starosti sám se sebou. Ovšem právě onen lidský kontakt, který je pro nás tak důležitý, mění svou podobu. Žije mezi námi stále více lidí, kteří mají jedno společné – jsou připoutáni k obrazovkám počítačů a mobilních telefonů. Jakmile upřou svůj zrak na zářící obdélník o velikosti několika palců, přestávají vnímat své okolí a jejich potřeba kontaktu klesne do červených hodnot. Svět se pro ně vtěsná do nereálného světa nul a jedniček. Když je vidím, z některých necítím ani krapet snahy o navázání lidského kontaktu. Někteří již začínají ztrácet pojem o pomyslné hranici mezi realitou a fikcí. Jazyk byl vždy mocnou zbraní, kterou se každý mocný diktátor snažil potlačit. Přichází epocha, pro niž digitální projev nabude většího významu než ústní projev. Hřeživé lidské slovo bude ustupovat do tmavého propadliště.

Jak však tento přerod překlenou naše emoce? Lidské emoce jsou úzce vázány k jazyku. Pomocí verbální komunikace dokážeme vyjádřit své vnitřní pocity. Pokud se o tuto přirozenou složku osobnosti připravíme a nahradíme ji složkou umělou, budou naše city stále rovnocenné? Počítačový svět je světem umělým a bez emocí. Již existují počítače, které jsou schopny učit se a sebezdokonalovat. Ovšem i sebelepší počítač je pouze chladnou směsí obvodů. Nedokáže cítit a myslet na úrovni lidské. Přesto se k tomuto světu vážeme stále silnějším poutem.

Kde se nachází hranice lidskosti a kdy bude překonána? Bude stále koho obejmout a svěřit mu své vnitřní pocity? To ukáže pouze čas. Jedině čas je prostředníkem pokroku a tudíž i našeho osudu. Rozhodli jsme se zničit půdu pod nohama. To už nelze vzít zpět. Nyní stojíme na prahu další otázky. Rozhodneme se zničit další svou přirozenost – lidskou komunikaci? Hodiny právě ukazují za pět minut dvanáct.

A dívej

Jakub Štenc – 3.B

A dívej,
dívej, na to nebe
to nebe, co je nade mnou.
Rozjel jsi svou symfonii podivnou.

V uchu Chárlí
lehce žárí
na tvou píseň podivnou.

A je to!
Je to tady,
zpíváš k nebi nade mnou.
Tu svou píseň překrásnou!

Bacha Chárlí
to je zvláštní
to je zlý!

Neboj, to odezní
s tvójí písni podivnou
s tvójí písni překrásnou.

Epigramy

Eiška Jenková – 1.A

Učitelka před tabulí černou fixou kmitá,
v mém sešitě leskne se jen čmáranice sytá.
Učitelka pokračuje, je toho fakt fůra.
Copak se má cenu učit, když dostanu bůra?

Ondřej Dědič – 1.A

Vypadá to bledě
Nevyznám se v abecedě
Eiška zedka si furt pletu
Š íčkama jsem v jednom střetu

Fejeton

Pavel Dvořák – 8.0

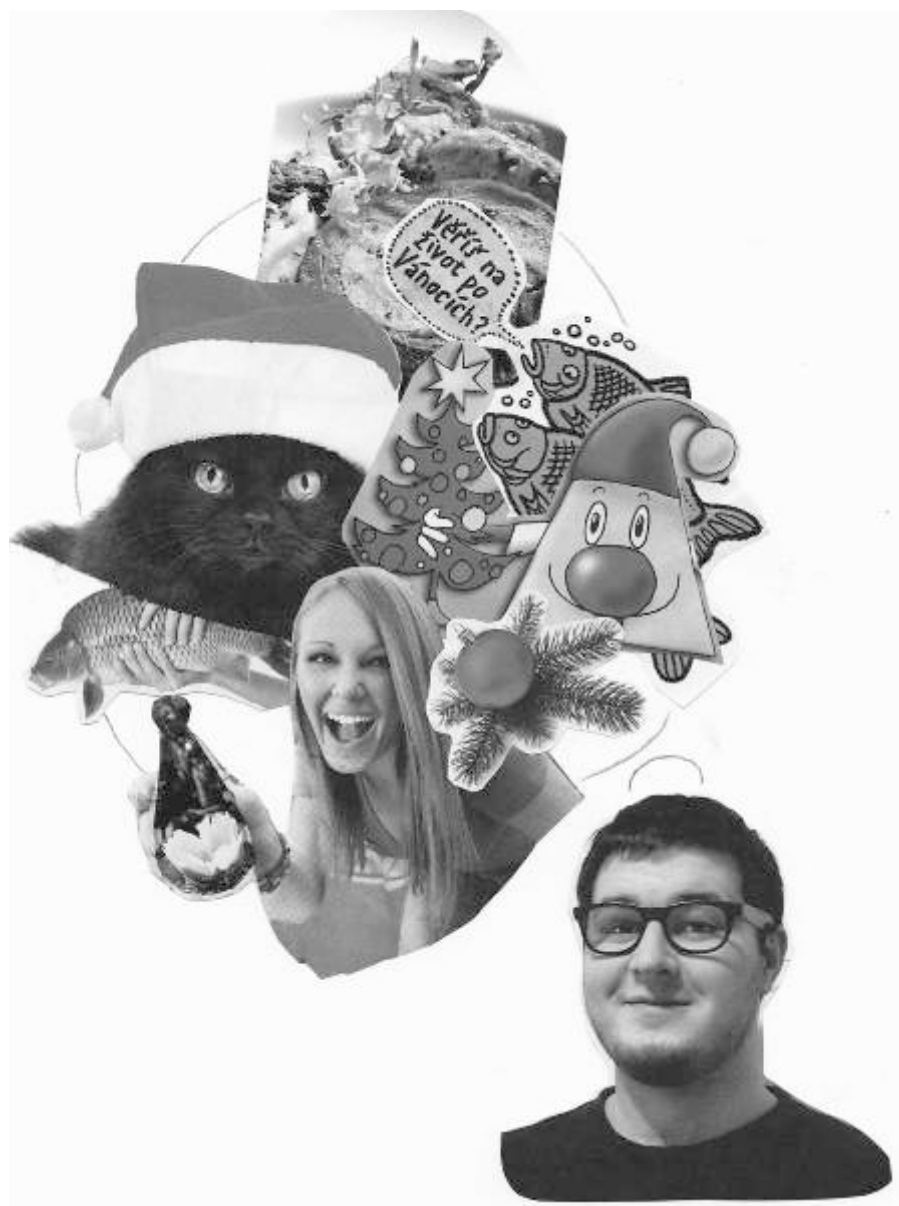
A je to tady!

Ano, je. Lidé už pomalu začínají přezouvat zimní pneumatiky, v lesích se začínají ztrácet mladé smrčky a v televizi už zase vidíme prasátko s takovými těma zahnutými zubama nahoru. Ano, jsou tu Vánoce.

I přes to, že v obchodech Vánoce frčí už od poloviny června a sestra se mi v září chlubí, že má už všechny dárky nakoupeny, jdu nakupovat letos zase, tak jako většina mužů, na poslední chvíli. V obchodech poslední dvě adventní neděle narazíme na levné hromady sprchových gelů, pyramidy šampónů, regály levných peněženek, věšáky rozpadající se pod tíhou šátků a šál a armády hraček, které by člověk za normálních okolností nekoupil. Ale teď už nezbyvá, než z nich pro dceru, sestru, manželku, maminku, či babičku vybrat to nejmenší zlo za přijatelnou cenu, protože čas už tlačí na pilu a pořádně drhne.

Tenhle zlozvyk využívají také reklamní společnosti, a tak se mnoho mužů v nákupních centrech nechá odchytit „parfémovou specialistkou“. Tyto mladé hostesky u pultíků obtěžkaných lahvinkami s tekutinami zavánějícími všemi vůněmi chemické laboratoře a esencemi sírových kyselin, acetylů a uhlovodíkových solí si vždy odchytnou prvního nezorientovaného chlapa, který ještě nenese plné tašky vánočních dáreků. Pak přijde blesková procedura sestávající z 240 sekund rychlého žvatlání, že to bude skoro zadarmo, tři parfémy za cenu jednoho i s letáčkem výrobce v ceně. Dalších 30 sekund je věnováno střikání parfémů na zápěstí a zkoumání, co smrdí méně. Následuje dalších 240 sekund osobní zповědi s otázkami „na tělo“, přiznáními a sliby prokládanými příjemnými úsměvy: „Máte rád příjemná překvapení? Tak já se vám přiznám, já tu pro vás jedno mám. (úsměv) Všechny tři naše parfémy stojí dohromady jen půl milionu!“ Na závěr následuje 20 sekund rychlého snižování ceny i počtu lahvinek, které jsou nutné k tomu, aby byla cena takhle vysoká. A aby toho nebylo málo, ještě jednou 20 sekund osobních otázek: „Umíte udržet tajemství? Máte v práci pitomého šéfa? Jsou vaši kapři ve vaně ještě živí? Viděl jste mimozemšťana?“ Načež následuje přiznání, že se jí líbíte, a z toho plyne poslední snížení počtu i ceny.

A tak mám letos dárek vybrán. Sestra sice parfémy nepoužívá, ale jeden pro ni mám. Od hostesky si letos odnáším lahvinku za dvojnásobnou cenu, než o kus dál v drogerii. Ano, skočil jsem na lep. Zatímco ženy na jaře pečlivě vyberou vánoční dárky, v létě je pečlivě nakoupí, na podzim pečlivě zabalí a v zimě pečlivě předají, my, chlapi, 23. prosince skočíme na lep hosteskám při probíhání obchodů, přezujeme pneumatiky, uřízneme z toho, co v lese zbylo, nějaké koště ve tvaru smrku nebo jedle a všichni budeme spokojeni. Teda doufám. Vždyť jsou přece Vánoce.

Ach, ty pověry!

(Fejeton o pomoci, poučení i škodách, které může přinést víra v pověry.)

Hana Vaníčková – 6.O

Dnes mě čekal veledůležitý test. Učila jsem se jak blázen, ale přesto jsem dostala za pět. Čím to asi bylo? Vykročila jsem snad levou nohou, přeběhla mi přes cestu černá kočka nebo je snad pátek třináctého? Ne, to určitě ne. Nic takového se mi přece nestalo. Nebo že bych nějakou černou kočku přehlédla?

Myslíte si, že nám pověry neovlivňují život? Zase vám něco nevyšlo, něco se nepodařilo, děláte vše, ale přesto jste to pokazili? Dám vám pár rad, jak porazit pronásledující strašáky. Tak za prvé: zásadně nepokračujte v chůzi, když černý kocour přeběhne přes cestu, a okamžitě se vraťte! Nejlepší je ale raději vůbec nevycházet z domu. Za druhé: v žádném případě se pro nic nevracejte. Každý návrat totiž přináší smolíka. Za další: nepočítejte, kolikrát kukačka zakuká, mohla by se zaseknout a vy byste se už dalšího testu nemuseli dočkat. Takhle můžeme pokračovat do nekonečna. A pokud snad doma chováte sýčky, zalepte jim zobák. Pardon, omlouvám se ochráncům přírody.

A co vy? Jste pověřiví? Víím, že i ten nejzarytější optimista a nejtřetlejší obchodník ztuhne, když při své cestě za důležitým pracovním jednáním zahlédne kocoura, jak si to štráduje přímo přes silnici. Uklidňuje se, že ta „micina“ měla určitě aspoň bílou packu, případně se rozhodne změnit směr trasy. Místo rychlé cesty jede prodlužkou, uvízne v zácpě a na životně důležitou akci dorazí s hodinovým zpožděním. Ředitel firmy už nečeká, nebo čeká s kyselým obličejem a s výrazem natlakované pneumatiky těsně před prasknutím.

A všechno se svede na nebohé tmavé zvíře. Být kočkou stakovou pověstí, snad bych ani nevyšlázala ven.

A závěrem ještě jedna rada. Nezatěžujte si hlavu předsudky. Prozradím vám totiž, že tu pětku mám proto, že jsem zapomněla obrátit u testu stránku. Žádný černý kocour v tom nemá prsty.

Zítří píšeme další test. Mám dobrý pocit. Umím anglická slovíčka zepředu i zezadu. Ale cosi ve mně hlodá. Udělala jsem pro úspěch všechno? Vyjdu určitě pravou nohou, ale nemám si ještě pro jistotu sáhnout na kominíka?

Barbora Zavoralová – 2.A

Pověry – potvory

Nikola Tomíčková – 6.O

Pověry, pověry, pověry... Doufám, že v tom „nejedu“ úplně sama, ale přiznám se, že pověřivá jsem dlouhou dobu byla. Evergreeny typu černých koček, kominíků a podobně už mě ani nezvedaly ze židle, ale jakmile šlo o výhru mého hokejového týmu, tak tam pověřivost nabývala přímo biblických rozměrů. Abych vše uvedla na pravou míru – moje pověřivost spočívala v tom, že si ten šedý kamarád v mé hlavě vsugeroval, že pokud například vyskáčů na Mt. Everest po levé noze, mému týmu to stoprocentně přinese cenné 3 body za vítězství.

Bylo pozdní odpoledne, možná i první máj. Pozdně odpolední máj, byl hokeje čas. Hlasatelův zval ku hokeji hlas, kde chomutovským extraligový zaváněl ráj. Ano, byl to ten poslední zápas sezony, kde se výhra rovnala vstupence do extraligy, a můj mozek si toho byl pně vědom. Právě proto se z něj stal přísný kouč, který mě už od rána nabádal k iracionálnosti: „Když sníš celou snídani levou rukou, extraliga zůstane v Boleslavi!“ a nepříjemně při tom pískal na svou píšťalku. Později přišel i s dalšími povedenými nápady, které vyústily v to, že jakákoli část mého oděvu byla zelená nebo bílá, kdykoli bylo na hodinách číslo 7, sedmkrát jsem se dotkla levého ucha, sedmkrát jsem oběhla zimní stadion, naučila se soupisku domácích i s daty narození, pak i otčenáš a nakonec jsem konvertovala ke křesťanské víře a skamarádila se s papežem. A to všechno aby „naši“ stejně prohráli, ztratili extraligovou příslušnost a já byla z toho všeho běhání tak unavená, že jsem třetí třetinu zápasu prospala.

Zatímco já zašla za vymítačem pověr a pověřivosti se zbavila, člověk si stále může o bizarním chování lidí nakažených virem pověrnosti gigantis přečíst v každých druhých novinách a často se při tom moc dobře zasměje. Mohlo by se tedy zdát, že pověry jsou alespoň k něčemu dobré – pro pobavení druhých.

Pověry, pověry a zase jen pověry

Radka Kubínová – 6.O

Pověry jsou tu s námi odedávna. Myslím si, že každý má ve svém okolí aspoň jednoho známého, plujícího si ve svém světě pověr. Sakra! Rozbila jsem zrcadlo. Jé, našla jsem čtyřlístek... a dalo by se ještě pokračovat.

Nejeden člověk se ale zhrozí, když mu přes cestu přeběhne černá kočka. Někteří důvěřivější jedinci, zvaní pověrologové, kolem sebe začnou ihned plivat, jako by to mělo něčemu pomoci. No, vlastně to pomáhá... Pomáhá to zašpinit a rozběsnit

A jestliže takový člověk jede ještě výživnější. Nechtěla bych

Lidé s vyvinutějším chováním přitom ještě stihnou na stranu a zablokovat tak minimálně na dvě hodiny.

A tohle všechno se děje jen z těch malých černých a domácích mazlíčků, kteří si vyšli jen na odpolední lov se zastávkou na vyčůrání?

Odpověď zní:

Ano.

Minulý týden jsem všimla jedné starší

kteřá si nechala ujet

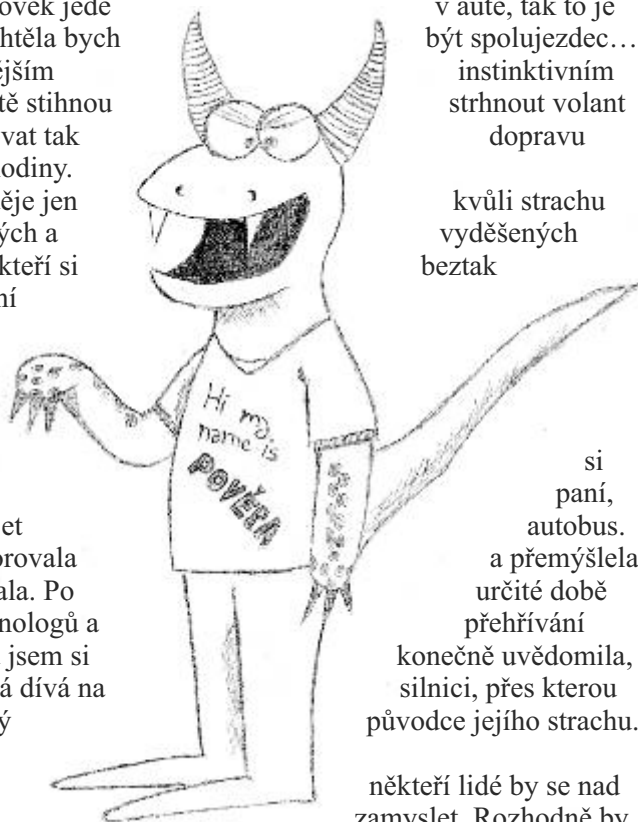
Chvilku jsem ji pozorovala jsem, proč to udělala. Po svých vnitřních monologů a mozkových závitů jsem si že se celá vystrašená dívá na právě přešel černý

Malé kotě.

Myslím si, že sebou měli vážně si ušetřili více času a

pátek třináctého! No tak to

ještě nestalo něco hrozného!

kolemjdoucího. v autě, tak to je být spolujezdec... instinktivním strhnout volant dopravu

kvůli strachu vyděšených beztak

si paní, autobus. a přemýšlela určité době přehřívání konečně uvědomila, silnici, přes kterou původce jejího strachu.

někteří lidé by se nad zamyslet. Rozhodně by sil... Počkat, dnes je končím s psaním, aby se

Povzdech studenta

Kateřina Syrová – 6.O

A už to zase začíná. Každodenní únava, postel nejdříve kolem jedné hodiny – to když to jde všechno dobře – a neutuchající touha hodit se marod a doslova se vykašlat na všechny ty testy, písemky, referáty, slohové práce, zkoušení, výstupní práce, laborky a čtvrtletky. Ale učit se musím, přestože nechci, protože si jako již tradičně, po klidném období vánočním všichni profesoři a profesorky uvědomili, že je vlastně měsíc před pololetní klasifikací a že by vlastně chtěli mít nějaké známky, dopsat si nějaké ty resty z předvánočních týdnů a vyzkoušet si, co všechno studenti za Vánoce zapomněli.

A tak mám opět hlavu jako pátrací balón a při pohledu na školní oběd – lahodné kuřátko – si uvědomím, že bych vlastně měla vědět, do které říše patří, ze které země mi na talíř pravděpodobně přicestovaly brambory, jakou trasou pravděpodobně jely a kolik zemí projely, s jakým zrychlením letěla paní kuchařka k zemi, když se smekla po omastku při nandávání jídla na talíř, tušit jakou psychickou újmu při tom utrpěla, odvodit si jaký je chemický vzorec toho roztoku, co mi plave ve skleničce, namalovat o tom kubofuturistický obraz a ve stejném duchu o celé příhodě zapsat své myšlenkové pochody do kratšího pásma.

Při téhle myšlence se mi ani nechce pokračovat v oždibování nepoživatelného oběda a s lehkým psychickým poškozením usedám do bufetu, kde od maturantů poslouchám, jak jsem na tom ještě dobře. „Asi máte pravdu,“ říkám jim, „zbytečně se trápím známkami, vždyť je to jen druhák, ještě k tomu pololetí ...“ Ale ještě než dojdou zpátky do třídy na další hodinu, začnu o tom znovu přemýšlet a zjistím, že vlastně nechci špatné známky ... Ale učit se kvůli tomu? Naštěstí na to má většina maminek jasný názor, a tak nám nezbyvá nic jiného než opět odplout v náručí naší dlouholeté přítelkyně Wikipedie a snažit se nebrečet při myšlence na maturitu, nebo dokonce na vysokou školu. Vyhledky do budoucna? Mizerné. Ale pocit vzdělanosti, byť jen na tu chvíli, co jsme schopni si látku zapamatovat, je k nezaplacení. Nebo ne?

Nejkrásnější

Anna Indráková – 4.B

Víte, co je krásnější než všechno na světě?

Víte co je krásnější než apostrof ve větě?

Co je krásnější než sedm divů světa?

Co má v upřímnosti právo veta?

Co dělá svět snesitelnější, než je?

Co se v každém knižním příběhu ukryje?

Co nikdy úplně nezmizí?

Co je čisté, hřejivé a ryzí?

Co překoná fyziku, matematiku i čas?

A překvapí nás za okamžik znovu, zas?

Láska

Láska je nejkrásnější na světě.

Láska je krásnější než apostrof ve větě.

Láska je krásnější než sedm divů světa.

Láska má ve všem právo veta!

Láska omamuje, klame nás.

Dělá to pořád dokola, dnes a zas.

Avšak bez ní bychom zemřeli,

už bychom pro nic žít neměli.

Óda na koně

Anna Indráková – 4.B

Miluji ta stvoření, ovšem je až k nevíře,
jak málo lidí zná to ušlechtilé zvíře.
Jen málo z nás se k nim chová se ctí
a jsou i tací, co na nich se ostatním mstí.

Každá věc má svůj rub a líc,
bez koní jsou jezdcí naprosté nic.
On nedokáže lhát ani klamat,
přesto se ho lidé snaží zlámat.

Propůjčuje nám svou sílu a eleganci,
zažiješ s ním chvíle pohody i legraci.
Když na něm cváláš, máš pocit, že ti patří svět,
v tu chvíli je snadné na vše zapomenout, nic nevědět.

V jejich chování nelze nalézt žádnou mýlku,
kdybych tak mohla být jako oni, aspoň na chvílku.
Nejvěrnějším přítelem je v okamžiku,
při sporech nesáhne po šípech ani luku.

Je schopen pro lidi obětovat svůj vlastní život,
je věrnější, než byl své představě Don Quichot.
A přesto žijí ve strachu a jsou si nejistí,
zda jim to vše klid a lásku zajistí.

Orel

Anna Indráková – 4.B

Kéž bych tak mohla být orlem
a od problémů uletět.

Kéž bych tak mohla být orlem
a o problémech nevědět.

Byla bych orlem dravým,
krásným, nebezpečným a mladým.
Měla bych pera hnědá a bílá,
od lidí bych uletěla.

Žila bych ve skalách, žila bych sama
nezaskočila by mě žádná od života rána.
Můj život by si jen tak v poklidu šel
a nikdo by o mně už nikdy neuslyšel.

Odletím a budu sama,
nebudu již mezi váma.
Ale budu smutná, to vím,
hold to lépe neumím...

Cesta zpět

Anh Vu Quynh – 2.A

Mamince.

Několik měsíců zpátky,
kráčím po světě.
Mé nohy mě nesou zpátky domů.
Slyším zvony minulosti.
Minuty ticha, jen tlukot mého srdce.
Maminka vychází ze dveří.
Čas ubíhá tak rychle.
Čas se na tobě podepsal.
Všechny vlasy ti již zbělely.
Vždy ses starala o naše zdraví.
Dávala nám to nejlepší.
Žila jsi v chudobě a bídě.
Když se podívám na sebe.
Kde jsem všude byla.
A ty, ty tu stále sedíš
a tiše vyčkáváš.
Od východu do západu slunce.
Maminka je jen jedna.
Vyrostla jsem v tvé náruči.
Konečně jsem udělala první krok do života.
Dostala křídla svobody.
Vzletěla do všech čtyř světových stran.
Vím, že se ti stýkalo po mém hlasu.
Maminko, jsem zpět.

5 pravidel cestování hromadnou dopravou

Magdalena Stuchlíková – 8.O

Cesty autobusem jsou denním chlebem nás, kdo dojíždíme do větších měst kvůli škole nebo za prací. Šetříme tak životní prostředí a užíváme si společnosti lidí, které bychom jinak neměli šanci potkat. Na všechny ty nafoukance v předražených osobních autech se díváme spatra. Cestování autobusem je zkrátka báječné, když si zvykneme na některé věci.

Včerejší ráno probíhalo jako každé jiné, jen s malým pětiminutovým zpožděním. Na autobusovou zastávku jsem proto musela sprintovat. Řidič s odjezdem ani na chvíli nezaváhal, nějaký opozdilec ho ani za mák nezajímal. Pravidlo číslo jedna: autobus na vás nikdy nepočká. A tak jsem se s funěním a nadáváním zhroutila na lavičku a čekala na příští spoj, který měl přijet za slabou hodinku a půl.

Když cestujete hromadnou dopravou, musíte se smířit s pravidlem číslo dvě: nikdo na vás nebude milý. Protože už jsem dost odolná, ani mě nevytočilo, že mi řidič vrátil drobné v samých dvoukorunách a ještě se tvářil, jako bych ho obtěžovala. Posadila jsem se k oknu a tajně doufala, že sedadlo vedle mě zůstane volné. Takové štěstí jsem ale mít nemohla. Pravidlo číslo tři: vždy si vedle vás sedne ta nejpodivnější, neobjemnější a nejmíň voňavá osoba z celého autobusu. Na mě tentokrát vyšel starší pán, váha přibližně 150 kilogramů. Z jeho kabátu se brzy linula do vzduchu vůně připomínající měsíc nošené ponožky. Nalepená na okénko jsem se modlila o hladký průběh cesty.

České silnice jsou ovšem zábavnou záležitostí. Při jízdě nikdy nebývá nuda, protože četné výmoly se postarají o silný zážitek. Tento vůz byl navíc historický kousek, opravdová perla, takže cesta byla obohacena navíc ještě o chrčení umírajícího motoru. Na dálnici byla uzávěrka, objížďka našťestí netrvala dlouho, jen nějakých dvacet minut. Pravidlo číslo čtyři: žádná cesta autobusem není bez překážek.

Konečně dorazili do už se těšila, š k o l e tříhodinové se skrz masu 60 do 80 let) prodrala se ujela noha a vyplachtila

alespoň pobavilo skupinku lidí na zastávce. Pravidlo číslo pět: pokud nezakopnete nebo se nepraštíte do hlavy, není to ta správná cesta autobusem.

Pokud si těchto pět pravidel dobře zapamatujete, budete mít z každodenního cestování autobusem jen a jen radost. Musíte si uvědomit, že každá cesta je jedinečným dobrodružstvím. Přesně tak to беру já. A už se těším, až získám řidičský průkaz.

Epigramy

Lubor Jenček – 3.B

Odkaz velikanů

„Nebát se a nekrást!“,

tak pravil Masaryk.

„Pravda a láska musí zvítězit nad lží a nenávistí“,

tak pravil Havel.

„Neotravuj mě s tím, nemám čas“,

tak pravíme my.

Slovanští bratři

Zabereme si Slovensko,

co naplat že jsou bratři.

Jen pomoc bližnímu svému,

říkají Putinovi psychiatři.

O víře

In God we trust,

je napsáno na amerických bankovkách.

Nevěříme v nic,

je napsáno v českých hlavách.

OMG

Češtine, češtine, kdo po tobě ide?

Čeština je přeci přežitek,

ájina forever,

postnul grammar Nazi František.

Voličská

Nepůjdu volit,

však co tím změním?

Radši půjdu na pivo,

však změna zůstane ve fázi snění,

já mám radši paleolit.

Politicky nekorektní

Hlinkovci po Hlinkovi,

Sládkovci po Sládkovi,

Zemanovci po Zemanovi.

Dějiny se opakují,

říkají si Zemanovci.

Díky bohu,

říká si národ.

Nový nadpis maturitního vysvědčení:

Dívej se kupředu, študáku,

fronta na pracáku není dlouhá.

Když je Čech na cestách

Vít Souček – 3.A

Pokud řeknu, že když jedete na dovolenou, zásadně tam nosíte ponožky v sandálech, mluvíte česky na cizince, vozíte si s sebou řízky a kritizujete tamní pivo, mám určitě pravdu. Nebo ne?

Známý slovenský karikaturista Martin Šútovec byl požádán, aby nakreslil obrázek typického českého turisty, kde by shrnul, jak náš národ vypadá v očích nejen Slováků, ale celé Evropy. Jak kresba vypadala? Byl to brouk Pytlík spivním mozolem, igelitovou taškou s nápisem „Levně, no nekup to“ v jedné ruce a tuplákem našeho národního rezavého moku v ruce druhé. Dále nosí tričko s nápisem „Expert“ a samozřejmostí jsou sandály, ze kterých koukají dlouhé ponožky, které před případným pocitem zimy chrání jeho nohy od špiček až pod kolena. A takto nás prosím vidí téměř celá Evropa. Ale opravdu jsme všichni takoví?

Když vyjdu z vlastní zkušenosti, například můj děda takový je. Do nejmenšího puntíku. Ponožky v sandálech nosí, ví všechno nejlíp, a když dojde na zahraniční pivo, jeho prohlášení, že u nás se tomu říká „zrzavá voda“ jen metaforicky, vždycky najde uplatnění. Když potom na pokladní hispánského původu začne mluvit stylem: „Šest lístků na tu vaši loď, prosím. Šest. Š-e-s-t. L-í-s-t-k-ů. Na loď. L-o-d‘,“ přičemž každá z vět je ještě o několik decibelů hlasitější než věta předchozí a každé gesto výraznější, začínáme se za něj už všichni stydět. Ale dost o dědovi, mým cílem bylo ukázat, že takoví lidé opravdu existují. I vy nejspíš máte podobné příbuzné.

Na druhou stranu, děda je jediný z těchto českých „stereotypů“, kterého znám. Ze svých cest vím, že všichni Češi takoví nejsou. V jednom nejmenovaném, vzhledem k počtu našinců by se dalo říct i českém, turistickém letovisku ve střední Itálii, které se dá koncentrací našich krajanů přiřadit ke Splitu, Dubrovniku a dalším chorvatským destinacím, byste podle vzhledu a chování Itala od našeho brouka Pytlíka nerozeznali. Samozřejmě, že se našlo pár jedinců, z jejichž sandálů koukaly ponožky bělejší než lední medvěd pod sněhem, ale „normálně oblečení“ byli stále v převaze, a navíc ne pokaždé byli na vině Češi. Podobné zkušenosti mám ještě například z Kypru, Mallorky nebo třeba Bulharska.

Přiznám se, že nevím, co komu vadí na ponožkách v sandálech (tedy pokud zrovna nezáří jako nejnovější Edisonův vynález, nebo pokud z nich jejich majitel neudělá pod- nebo v horším případě nadkolenky), ale myslím, že posměšky jedinému národu v tomto směru i ve směrech ostatních, výše jmenovaných, nejsou moc na místě. Říkejte si tomu třeba výsledek globalizace, ale musíte uznat, že v každém státě se vám naskytne možnost pozorovat podobné věci jak u našich spoluobčanů, tak u tamních domorodců.

Já a já

(Fejeton o konfliktech vlastní osoby v různých životních situacích)

Kateřina Mališová – 3.B

Každý to asi zná. V životě se dostaneme do tolika situací, které nám dokážou pořádně zamotat hlavu, ať už to chceme, nebo nechceme. Máme v sobě několik osob, které nás dohromady utvářejí, a my se stáváme tím, čím jsme. Co se ale stane, když se naše superega nepohodnou a z nás se stanou jen stroje?

Stála jsem takhle jednou v obchodě. V ruce jsem držela jablko a v té druhé se skvěla ta skvělá čokoláda. A tehdy to vypuklo. Jíst, či nejíst? Čokoláda, či jablko? Ta čokoláda, cítila jsem její vůni. Připadala jsem si jako upír lačnicí po krvi. Byla jsem si jistá, že kdyby mi ji dal někdo do domu, který by byl vzdálený 4 km ode mne, sebelepší pes by ji nevyčmúchal lépe než já. A to jablko, jak lákavě na mě koukalo, dokonce jsem měla i pocit, že mrklo. Je to možné? Nestává se ze mě snad už Sněhurka? Ten ďábel vedle mě mi neustále našeptával: „Vezmi si čokoládičku, lásenko moje, bude ti dobře, břicho se ti zaplní a ta sladká vůně.“ Měl pravdu. Voněla a já už byla plně rozhodnuta, když v tu chvíli promluvil anděl: „Přece nejsi tak slabá, podívej na to jablíčko, jak se krásně červená.“

„Červená se kvůli mně!“ zvolal představitel pekla.

„To určitě, musíme se naučit oddělovat zrna od plev a ty ji pouhá plíva,“ zvolal nebeský vládce.

Ale jak tohle vyřešit? Čokoláda, nebo jablko? Neřest, či zdraví? Nechala jsem ty dva se dohadovat a nakonec jsem udělala přesně to, co jsem měla. Zvolila jsem kompromis. Koupila jsem čokoládu s jablečnou náplní.

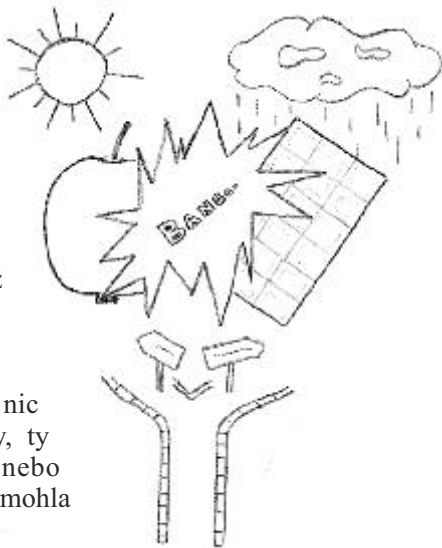
Ale to není jediná situace, která nám dokáže pěkně zavařit, co takhle rozhodování se o lásce? Znáte to? I kdybyste běželi tisíce mil, stejně vaše srdce s rozumem bude svádět svůj boj, takže zbývá nám něco jiného než poslouchat?

„Toho si neber, je moc plešatý.“

„Ale má zlaté srdce.“

„K čemu zlaté srdce, za něj si nic nekoupíš, co takhle radši zlaté zuby, ty můžeš prodat a koupit si Ferrari nebo diamantový prsten. Co, ty by sis klidně mohla koupit obojí!“

„Ty jeden sprost'áku!“

Jaro

Anh Vu Quynh – 2.A

Jaro ke mně přišlo
a něžně mě políbilo.
A darovalo mi zář tvých očí,
ze kterých pupeny květů pučí.

Každý proužek slunečního svitu,
každá kapka dešťového kmitu.
Jaro přišlo ke mně,
jaro přišlo k tobě.

Šepoty větrných vln proplétají se do mých vlasů
„Tebe miluji.“

Už vím, co je to láska.
Je to jarní kráska,
která umí milovat i nenávidět.
Přijde a odejde co nevidět.

Jedno odpoledne,
jedno sluneční odpoledne.
Vzduch byl zalit horkem.
Má duše byla okouzlena jarním příchodem.

Nebe nebylo nikdy modřejší,
barva, kterou vidím, když pohlédnu do tvých očí.

Mé tváře zruřověly,
jako rozkvetlé plující lekníny.
Dokaždé, když přichází jaro,
mé rty přemění se na rudo.

Třešňové květy nádherně voní.
Příjemné jarní mámení.
Večerní vánek se pohupuje do rytmu.
Odpolední horko vystřídaly tóny klavíru.

Štmívá se, den se uchyluje ke spánku.
Ulož hlavu do měkkého polštářku.
Vše nehybné se také uložilo ke spánku.
Jen vítr se stále pohupuje do rytmu.

Vítej, jaro!

Jednou

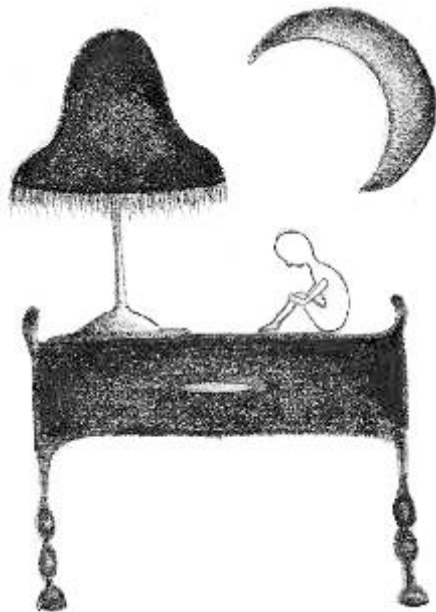
Jakub Štenc – 3.B

Jeden muž
Jedna žena
Jednou jediná zde zůstanou.
No a?

Ležím vedle postele na nočním stolku
a úpěnlivě hledím na svoji holku.
Kde jsou ty časy, kdy každý den
jsme spolu chodívali ven,
ty časy, kdy každou chvíli
jsme pouze my dva spolu byli.
Švět kolem nás jako by zmizel
a já vždy k novým věcem ji vybízeli.
Vždy, když nastala tma,
ona byla jenom má.

A teď pohled její studený, bez lásky
snášet musím a bez nadsázky
musím se smířit s tím, že je konec,
že v našem vztahu už zazvonil zvonec.
Drý už jí nestačím, nového by chtěla,
nejspíš ji láká půvab jeho těla
a má na to právo, uznávám.

Otázkou zůstává: Co já dělat mám?
Bez ní jsem ztracen, zapomínám, kdo jsem,
nerozumím nic, vždyť jsem býval její sen.
A teď zapomenut ležím, vzpomínám,
došla mi baterie, pomalu se vypínám,
náš příběh plný lásky nyní připomíná fejeton.
Kdo jsem? Jsem mobilní telefon.

Pokusy o epigramy, třída 1.C

Politické

Padni komu padni,
lidé volí změnu,
opět staří radní,
jakou to má cenu?!

(Barbora Klímová)

Střídání hlav ve vládě,
ale všichni v parádě,
kradou pořád jako kdysi,
Výmluvou jsou kompromisy.

(Lucie Peksová)

Společenské

Obloha je modrá, růže jsou rudé,
nikdo tu nevíme, jak všechno bude.
Faleš je dotěrná a všude kolem,
já prosím odcházím, tak s pánem bohem.
Dávám vane, mí Češi zlatí,
všichni jste nadobro s penězi spjatí

(Marie Zvěřinová)

Kupte bulvární noviny,
super cena za kvalitní kraviny.

(Martina Justová)

Kdysi přítel Ti podal ruku,
dnes si Tě přidá do přátel na facebooku.

(Lucie Luňáková)

Pojmenované

Vzor

Zde zlému dobré,
lepšímu mdlé,
tu zdá se jim moudré
milovat padlé.

(Marie Palánová)

Síla přírody

Lidé občas neví co by,
pohrdají přírodou.
Ta má ale ostré zuby,
pomstí se všem pohromou.

(Zuzana Růžičková)

Lhostejnost

Holoubek bezstarostně letí světem,
a přitom se zapletl se zlým skřetem.
V samém vzteku porazit zlo chtěl,
avšak šel radši posbírat vše co směl.

(Ivona Šafrová)

Memento

František Kopřiva – 3.B

„Ti, kdo si nepamatují minulost, jsou odsouzeni k tomu ji opakovat.“ – George Santayana.

„Dobrý den, dovolte, abych vás přivítal v Brand Industries. Mé jméno je Vangelis Papadopoulos a budu dnes vaším průvodcem. Kdybyste měli jakýkoliv dotaz, neváhejte se mě zeptat. A teď můžeme vyrazit do našeho testovacího sálu, kde vám názorně předvedeme produkt BI-384 Train Master. Následujte mě, prosím.“

Patnáctičlenná skupina lidí, kterou tvořili především členové vládní komise pro vzdělání a neurobiologové, se vydala za delegátem firmy. Všichni prošli bezpečnostním rámem, který zároveň potvrdil platnost jejich legitimací. Brand Industries si úzkostlivě střežila svůj nový produkt, zvláště když státní zakázka byla na spadnutí, a tak nechtěla, aby spolu s komisí pronikl k prototypům nějaký všivý reportér nebo ještě hůř špión konkurenční firmy.

Tmavovlasý, asi třicetiletý muž v pečlivě upraveném obleku prošel rámem jako poslední. Na displeji se objevilo GIORGOS MARINAKIS, VSTUP POVOLEN. Skupina se vzápětí vydala do útrob vývojářského centra.

Dveře se rozevřely a v sále se automaticky rozsvítila světla, když čidla zaznamenala lidskou přítomnost. Všichni se rozestavěli podél stěn, aby každý viděl doprostřed, kde se nalézal Train Master – v podstatě velké křeslo.

Průvodce se postavil vedle něj a spustil: „Nebudu zdržovat žádnými sáhodlouhými projevy, všechny materiály jste koneckonců obdrželi již před měsícem a jistě jste je pečlivě pročtli, takže bych rovnou přešel k praktické ukázce.“ Mírně se pousmál a pokračoval: „Kdo se chce něco přiučit? Nebude to nic velkého, pro naše účely postačí dvě minuty.“

Všichni mlčeli a kmitali očima po ostatních. Giorgos na chvíli zaváhal, pak se přihlásil. Chtěl si Train Master vyzkoušet na vlastní kůži.

„Výborně, výborně!“ vyhrkl Papadopoulos. „Posaďte se, prosím,“ pokynul Giorgosovi, „a nechte se vzdělat – to je naše heslo. Jako ukázkou jsem zvolil krátký dvouminutový program, který vám zanese do paměti životopis papeže Martina IV.“ Pak nasadil statečnému dobrovolníkovi na hlavu speciální čelenku, na paži připnul senzor životních funkcí. Zástupce firmy se zhluboka nadechl a okázale pronesl: „Sledujte a buďte součástí revoluce!“ Pak přístroj aktivoval.

Giorgos se rázem propadl do stavu podobného REM spánku. Ačkoliv to navenek vypadalo, že spí, obrazovka vedle křesla indikovala zvýšenou mozkovou aktivitu, což znamenalo, že probíhá proces učení.

Zatímco v Giorgově mozku vznikaly nové neurální spoje, Papadopoulos si neodpustil pronést významně znějící projev. „Náš nový, převratný objev přináší neuvěřitelný technický skok pro lidstvo. Již žádné biflování po nocích! Naše generace byla poslední, která musela vstávat ráno na osmou do školy, kde trávila hodiny a hodiny neefektivním a nudným učením, aby se to pak všechno stejně musela naučit

doma. Train Master zanesou potřebné znalosti pomocí neurálních transmitterů přímo do mozku.

Kromě vštípení konkrétních informací dokáže vytvářet i komplexní souvislosti a rozvíjí kognitivní myšlení. Mimo to zvládne naučit a trénovat také veškeré motorické dovednosti.

Zkrátka – naučíte se díky němu dějiny, cizí jazyky i biologii, pochopíte matematické, fyzikální a chemické postupy a vztahy a dovedete všechny získané poznatky využít v praxi. Kromě toho vás Train Master naučí řídit auto, vařit nebo třeba tančit. To vše nanejvýš efektivně, šetrně k vašemu mozku a časově nenáročně.“

Tato vize budoucnosti učení vyvolala mezi přítomnými živou debatu. Ve směsici názorů zaznívaly obdivné i skeptické hlasy.

Giorgos otevřel oči, sundal si čelenku a postavil se. Kromě mírné závratě nic nepocítoval. Po několika vteřinách se mu vybavily všechny nově nabyté poznatky.

„Tak jak se cítíte? Mírná dezorientace je po prvním učebním procesu na místě, je to podobné, jako když si oči po ránu přivykají na světlo,“ uklidnil ho Papadopoulos.

„Nic mi není. Jen je to celé takové zvláštní... jako bych se teď hodinu intenzivně učil,“ pronesl užasle Giorgos. Ještě před chvílí ani netušil, že nějaký papež jménem Martin IV. vůbec existoval. Teď o něm věděl v podstatě všechno. Trochu ho to děsilo. Své obavy ale potlačil, protože je považoval za irelevantní. Proces prostě fungoval bezchybně, a jestli to potvrdí lékařská prohlídka, naprosto bez jakýchkoliv následků.

Celou cestu domů Giorgos přemýšlel nad tím, co se stalo. Četl celou zprávu od Brand Industries se všemi výsledky, analýzami a posudky už před několika týdny – revoluční, efektivní, rychlé, bezpečné, šetrné. Dnes to však zažil na vlastní kůži. Doktoři při kontrole samozřejmě žádné následky nezjistili, vše se tedy potvrdilo. Byl z toho pochopitelně nadšený.

Komise, která dnes viděla Train Master v praxi, dostala za úkol vypracovat odborné posudky, na jejichž základě se vláda rozhodne, zda ve školství tuto technologii zavede.

Giorgos měl vždycky rád vědu, vzdělání a nové poznatky, k smrti však nesnášel věčné memorování, na kterém byl školní systém založen. Věřil, že tahle alternativa by mohla nejen zpříjemnit žákům a studentům učení, ale také jeho proces značně urychlit a zefektivnit. A hlavně – na celé věci neshledal žádnou nevýhodu, riziko ani zvlášť závažný nedostatek.

Nyní, když se ženou čekali narození syna, měl na budoucnosti další generace mimořádný zájem. Než došel ke dveřím svého domu, dospěl k jednoznačnému závěru – vypracuje kladný posudek a důrazně podpoří zavedení Train Masteru na celostátní úrovni.

* * *

Úryvek z politicky laděné sci-fi povídky Memento. Jestli byla revoluční technologie zneužita ke zmanipulování národa se můžete dočíst na mém blogu (v poslední době ne příliš aktivním): www.pisalek-sheppard.blog.cz.

Obyčejné i kouzelné věci vypadají stejně

Kateřina Mališová – 3.B

Nadechla jsem se a prostě jen dál pokračovala po cestě k rybníku. Bála jsem se. Co bála, byla jsem tak vyděšená, že jsem nebyla schopná se ani pořádně nadechnout. Můj život se, jak se zdálo, stal jednou velkou a černou noční můrou. Neuměla jsem proti tomu bojovat, a kdo ví, jestli jsem to vlastně chtěla.

Bylo tomu jen pár dní nazpět, co se mi můj svět začal rozpadat pod rukama. Všechno to začalo hloupým testem z biologie, který jsem prostě nezvládla. Moji rodiče začali hned vyšilovat s tím, že jsem nezodpovědná malá holka, která radši pobíhá někde po lese, než aby seděla doma a pilně se připravovala na další testy. Nemohla jsem s tím nic dělat, jen jsem se prostě naučila utíkat od reality a je pravda, že někdy byly ty návraty děsně kruté. Další rána, která na sebe nenechala dlouho čekat, se přestrojila za infarkt pro mého dědečka. Hodně mě to zasáhlo, ale všem to bylo jedno. Pár lítostivých pohledů, pár pohlazení, ale když se někdo zeptal, jak mi je, nikdy to nemyslel upřímně. Většina jen čeká, až si splní tuhle povinnost, ale moje odpověď je až tak nezajímala.

Sedla jsem si na břeh a do ruky vzala proutek. Začala jsem s ním lehce švihat do vzduchu a hrála si na Harryho Pottera, anebo na jakéhokoliv kouzelníka či čaroděje, které dneska už zná snad celý svět. Zavřela jsem oči. Za neustálého mávání rukou jsem stále dokola a dokola šeptala své přání, aby zítra začalo sněžit. Vůbec mi nezáleželo na tom, že je to hloupost, protože je květen a v květnu přece nikdy nesněží. Jen jsem si to přála. Věřila jsem tomu, že by mohlo sněžit. Nevím, jak dlouho jsem tam seděla, vím jen, že když jsem se vrátila domů, byla už tma a rodiče se opět zlobili.

Druhý den jsem opět vykulila své tělo z postele a srdnatě šla vstříc té otevřené jámy lvové. Tak mi alespoň tehdy připadala škola. Byla zlá a krutá a nezáleželo jí na tom, jak se momentálně cítím. Vkročila jsem do té oprýskané budovy a našla svou třídu, posadila se do lavice a podepřela jsem si hlavu rukou. Viděla jsem se někde jinde, bylo mi jedno, kde to bude, ale nechtěla jsem tady sedět. Hodiny ubíhaly a ubíhaly.

Nikdy na to nezapomenu. Nezapomenu na ten moment, kdy se naše matikářka zastavila v půlce věty a natočila se směrem k oknu. Nic jsem nechápala, byla jsem zase ve svém snovém světě a bylo mi to celkem jedno.

„Potěš koště! Podívej, venku sněží!“ teprve po této větě jsem zvedla svou tvář a málem jsem se praštila do hlavy, jak mi leknutím podjela ruka. Venku vážně sněžilo, co sněžilo, tam se přímo chumelilo. Veliké vločky se snažely dolů k zemi a stáčely se do různých spirál.

„Ne, ne, ne, to snad není možný,“ vypadlo ze mě a má kamarádka se na mě podívala s obočím vyklenutým do nebeských výšin. Vstala jsem a přimáčkla své čelo na sklo. Tohle přece není možné. Jak by mohlo?

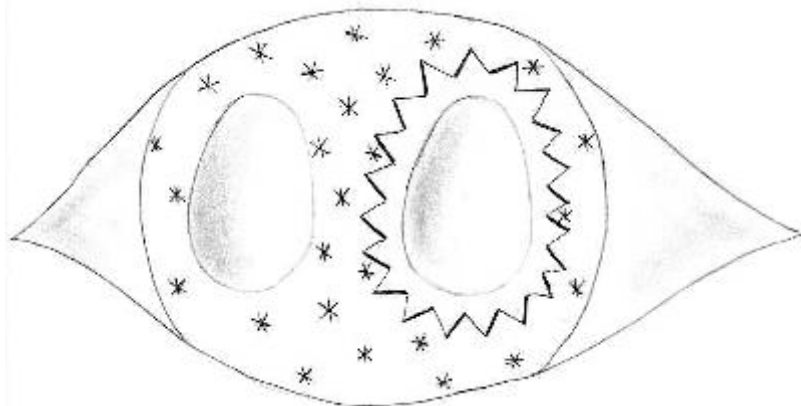
Utíkala jsem domů, odhodila tam tašku a vydala se k rybníku. Cesta byla zavátá sněhem, ale bylo příjemné teplo. Došla jsem na ono místo a zvedla ten proutek. Nevěřičně jsem ho protáčela v prstech pravé ruky. Pokud mi dokáže splnit jakékoliv přání.....

Přání se postupně plnila, ať už jsem si přála, aby začala o půl desáté bouřka a vypadl proud, anebo ředitelské volno v podobě týdne. Všechna přání se plnila přesně tak, jak jsem to chtěla já. Usmířila jsem se s rodiči, létala jsem a dokázala jsem i uběhnout maraton. Svět se jako kdyby se najednou stal lepším. Lepším místem pro život, pro lásku a radost. Už jsem nebyla tak sklíčená, ale naopak, stala se ze mě dívka, kterou jsem vždycky tak toužila být. Kolem mě se motalo mnoho kluků a já byla středem jejich pozornosti. Tomu se říká splněný sen, no ne?

Zvuk budíku prořízl ticho mého pokoje. S úlekem jsem vylétla do sedu. To byl ale divný sen. Nikdy se mi nic podobného nezdálo. Ten protivný test z biologie na mě čekal až dnes a mě se o něm už zdálo, ale nebyl jediným předmětem mého snu. Zdálo se, jako kdyby mi můj sen chtěl něco naznačit, ale co? Marně jsem si s tím lámala hlavu, když jsem se soukala do svého oblečení, čistila si zuby a česala své vlasy, nic mě nenapadlo. Dokud jsem nevyšla ven.

Zamykala jsem dveře a zrovna se otáčela, když jsem zakopla o větvičku, která vypadala jako hůlka. Byl to proutek. Byl mi povědomý. Potom to do mě uhořelo jako hrom do police. Ten proutek, přesně ten samý, který teď svírám v ruce, jsem měla v ruce už jednou vlastně vícekrát. Byl to proutek z mého snu. Sedla jsem si na schod a zadívala se na něj. Byl z vrbového dřeva a po jeho stranách bylo ještě pár malých větviček, které nestihl nikdo ulámat. Na dotek tak drsný a zároveň hebký. Tak silný a slabý zároveň. Tak hezký a ošklivý, tak cizí a známý zároveň.

Rozšířily se mi oči a vnikla mi do nich panika, když jsem si uvědomila, že obyčejné i kouzelné věci vypadají stejně. Obyčejná věc se může stát tou nejkouzelnější na světě, pokud tomu věříme celým srdcem, a z kouzelné věci se může stát ta nejobyčejnější, pokud tomu přestaneme věřit a podlehneme. Záleží jen na nás, které věci pro nás budou kouzelné a které ne. Je jen naše rozhodnutí, čemu budeme věřit a dáme tomu svou neomezenou víru. Víru, že nám to pomůže změnit svět. Udělat ho lepším nebo alespoň ho přinutit ukázat svou pravou tvář. Je jen na nás, čím se necháme vést budoucností. Čemu dovolíme nám ublížit, ať už to bude kouzelná, anebo obyčejná věc, protože já už teď vím, že obyčejné i kouzelné věci vypadají stejně.

Padlý anděl

Kateřina Mališová – 3.B

Den jako každý jiný. Žádná změna, která by mi mohla naznačit, že se něco nečekaného stane, se neobjevila. Frustrovaně jsem si povzdechla a i s učebnicemi, které jsem až úzkostlivě držela přitisknuté na prsa, zamířila ven ze školy. Bylo léto a slunce se vpíjelo do školních pozemků. Všude byl slyšet jen dívčí smích a plány na víkend, který měl bezprostředně přijít.

Když tu najednou se ozvalo kvílení pneumatik sportovního auta, které se neodvratně řítilo na blondátou dívku postávající nedaleko parkoviště. Věděla jsem, co se stane, aniž bych nad tím musela přemýšlet. To auto ji srazí. V tu chvíli se ozvala ohlušující rána, až jsem leknutím nadskočila a všechny knížky mi vypadly z ruky. Spustil se křik. Stála jsem jako omráčená, neschopná udělat sebemenší krok dopředu. Svět jako by se snad zastavil. Tu jsem si všimla záblesku a potom vysokého kluka postávajícího moc daleko na to, aby chtěl jít pomoci. A co bylo nejzvláštnější? Koukal se na mě. Přímo na mě civěl. Rozeběhla jsem se k ostatním, abych i já mohla pomoci. Když jsem se otočila, ten kluk tam už nestál.

Rozklepaná jsem došla domů. „Stelo, co se stalo?“ mluvila na mě mamka, ale vím, že jsem se nezastavila a šla dál nahoru. Stále jsem se třásla, a když jsem otevřela dveře, stál tam onen záhadný kluk. Jeho oči byly jasně modré a vlasy mu spadaly do očí. Zastavila jsem se a chtěla začít křičet, ale on tam najednou nestál. Prohrábla jsem si vlasy rukama a sedla si na postel. Potřebovala jsem nějak zapomenout.

Týden po tom incidentu se sraženou dívkou a mými neustálými nočními můrami se všechno vrátilo do starých kolejí. Lidé o tom mluvili, ale momentálně byl hlavním tématem ples. Všichni se na něj těšili. Především tedy dívky. Pro ně je to večer, kdy se může z ošklivého káčátka stát labuť. Večer, kdy můžou vystoupit ze svého stínu a být tak dokonale a překrásné, jak to jen půjde. „Stel, pomůžeš mi vybrat šaty na ples? Chtěla bych okouzlit Marka a k tomu potřebuju naprosto božské šaty,“ zaúpěla mi do ucha Monika. S úsměvem jsem přikývla. Večer jsme tedy vyrazily na lov šatů, které pro ni tak moc znamenaly.

„Tyhle se mi líbí, Mončo,“ řekla jsem a podala jí krásné tyrkysové šaty s nadýchanou sukní a bez ramínek. V očích se jí zablýskalo a já se bála, že ten plamínek podpálí i tento obchodní dům. Byla ve zkušební kabince, když to propuklo. Dva maskovaní muži vnikli do obchodu a hrozili prodavačce zbraní. Přikrčila jsem se a přerývaně dýchala. Když tu mě objevil jeden z nich. „Koukej, tady je nějaká kočka,“ řekl a popadl mě za ruku, aby mě mohl dotáhnout k tomu druhému. Ten se slizce usmál a pohládl mě po tváři. Hrůzou jsem ani nedýchala, to už ale vyšla Monika a začala ječet. Na krku jsem ucítila chladivou čepel nože. V tu chvíli se mi před očima promítal celý můj život. To, co jsem chtěla dokázat a zažít. Najednou jako kdybych neměla dostatek času na to, to všechno stihnout. První slza se mi vykutálela z oka. V zadní části obchodu se zablýsklo a objevil se zas ten podivný kluk. Vykulila jsem oči, nevěděla jsem, co je zač. V tu chvíli mě ty ruce pustily a já se svezla na podlahu. Chytla si krk rukama a začala plakat. Nic víc si nepamatuju, ani nevím, jak jsem se dostala domů, jen vím, že tam byla i Monika.

Následující dny mi splývaly a já nebyla schopná dělat nic jiného, než jen sedět na posteli a přemýšlet, co se to dělo. Dvě nehody, byla jsem tam já a potom také ten kluk.

Připadala jsem si paranoidní a naivní zároveň. Jak by tohle mohlo být možné? Odmítala jsem chodit do školy, komunikovat s kamarády a s celým světem. Mým světem se staly čtyři stěny mého pokoje a můj vnitřní pohádkový vesmír, ve kterém jsem já byla ta dobrá. Dva nádechy, dva výdechy. Svět se scvrkl. Nikoho to nezajímalo, nebo ano, ale já si to odmítala připustit.

„Stelo, neblbni, pojď se mnou na ples. Přinesla jsem ti šaty,“ podívala jsem se na Moniku. Nechtělo se mi nikam jít. Nebyl to dobrý nápad, znamenalo by to opustit bezpečí vlastního svět a nechat se vtáhnout do kruté bolestivé reality. Chtělo se mi plakat a řvát, že to není spravedlivé, že proč se to stalo zrovna mně. Nakonec jsem přikývla. Nechala si přes hlavu přetáhnout sametovou látku nádherných bílých šatů, do vlasů vplést bílé kvítky růže a na oči a obličej nasypat třpytky, které odrážely mé hnědé oči. Vypadala jsem jak anděl. Tu chvíli jsem se tak také cítila. Objala jsem svou kamarádku. „Díky Bohu,“ řekla jen a pevně mě k sobě přivinula.

Celým tanečním sálem duněla hudba a na parketu se svíjelo několik těl v radostném opojení z tance. Usmívala jsem se. Byl to večer, který mi měl pomoci se vrátit zpět do reality. Možná, že by to tak bylo, kdyby tam vzadu, dokonale schovaný před mým pohledem, nebyl ten kluk. Tančila jsem a bavila se, když mé oči zalétly dozadu a já ho viděla. Udělala jsem několik nejistých kroků směrem k němu a on mi vyšel vstříc.

„Zatančíme si?“ zeptal se tak medovým hlasem, že jsem měla strach, aby to nebyl jen sen. Když jsem mu podala ruku, zajiskřilo to a mě celým tělem projel šíp bolesti. Podívala jsem se na něj vykulenýma očima, ale nic nefíkal. Dovedl mě na parket a uchopit. Pluli jsme po parketu v rytmu walzu. Bylo to tak snadné, jako bychom k sobě navždy patřili.

„Co se na mě tak díváš?“ zeptal se a já neváhala. „Kdo jsi?“ zněla má otázka. Usmál se a něco si sám pro sebe zašeptal. „Eliáš.“ Vykulila jsem oči ještě víc, bylo to podivné jméno. „Pojď se mnou,“ vyhrkl najednou. Nebránila jsem se. Nějak jsem věděla, že mu můžu věřit.

Sedli jsme si pod lípu na lavičku a já se na něj zadívala, vlasy se mu třpytily, ale on se na mě nedíval.

„Stelo, svět kolem nás je jedna velká katastrofa. Lidé se navzájem zabíjejí, anebo si ubližují. Nikdo si ničeho neváží. Ať druhého člověka nebo věci, natož pak aby si vážili sami sebe. Daleko důležitější je pro ně, kolik milionů mají na kontě, jak drahé auto stojí u nich v garáži, jak moc krásní jsou, ale to přece není správné. Každý jsme jiný, každý je originál a každý tady má místo. Jeden je tu proto, aby zachránil život někomu jinému, další proto, aby ukázal lidem, že svět může být lepší, další má rozdávat radost a někdo má mírnit bolest. Lidé věří jen tomu, čemu sami věřit chtějí, a náš svět není spravedlivý. Děti, které by měly být šťastné, mají rodiče alkoholiky, nebo se jejich rodiče rozvedou. Někteří lidé jsou vážně nemocní a musí trpět, ale proč? Mělo by to tak být? Třeba jen splnili své poslání tady, ale přesto by neměli tolik trpět, když pomáhali světu. To je zvrácená ironie, celý život se honíš za tím, abys všem pomáhal, a potom trpíš. Sebestřední lidé jsou na tom dobře, nemoci se jim vyhýbají a oni jsou šťastní. Říká se, že boží mlýny melou pomalu, ale jistě. Musíme doufat, že to tak je. Stelo, já jsem tady, abych ostatním ulehčil život. Abych jim ulehčil odchod. Proto jsem byl u té nehody a potom vtom obchodě. Já jsem padlý anděl a tentokrát jsem si přišel pro tebe.“

V té chvíli jsem padla na zem.

Režim zapomenuto

Lubor Jenček – 3.B

Každý zná pocit ten pocit, kdy kromě vlastní váhy nese i váhu jiného druhu. Druhu nehmotného, ale přesto tíživého. Některé myšlenky mají schopnost zhmotnit se. Ty dobré uchováváme v paměti, ty zlé se snažíme vytěsnit ze života. I mou mysl tíží nehmotné představy, jejichž tíhu někdy kolena sotva pobírají. Nelze s nimi žít pořádně, snažíme se je potlačovat. Existuje však okamžik, kdy můj mozek dokáže přepnout do režimu zapomenuto.

Stojím před mohutnými dveřmi. Hlavou mi létá jediný pocit – pocit nastávající radosti a odpoutání se. Mobilizuji veškeré svalstvo mé ruky a tlačím na rezavou kliku dveří. Dveře se se skřípěním otevírají a pomalu cítím přicházející chlad. Zatím jsou zřetelné pouze kontury tmy. Ale nebyl by to člověk, kdyby se nepokusil tmou stisknutím vypínače odehnat. Najednou ji spatřím. Již dlouho jsem neviděl ten uchvacující lesk, jaký vydává stříbrný lak nádrže a chromové součástky. Nyní můj sen stojí přede mnou v celé své kráse. Chytil jsem mohutný motocykl za chladná říditka a pomalu ho táhnul vstříc slunečním paprskům. V ruce svírám zubatý klíč a snažím se ho zasunout do zapalování. Klíč se brání, avšak i přes odpor kovového skřípání nakonec kapituluje a poslušně zapadá do vymezeného prostoru. Posléze jsem jím otočil do polohy ON. Zbývá poslední krok. Palec se mi nad červeným spínačem se symbolem běžícího motoru nervozitou třese. Připadám si jako divák při startu raketoplánu, který čeká na onen vytoužený signál zážehu. Signál přichází vzápětí a celý stroj uvádí v chod. Směs benzínu a vzduchu byla zažehuta a z výfuku se náhle line omamný falzet. Stroj se začíná třást. Žebra válce se po krátké chvilce ohřívají a dávají najevo, že vše je připraveno. Nasazuji si přilbu a zavírám plastové hledí, které je pomyslným pojítkem mezi světem na motocyklu a kolem něj. Současně se silným stiskem spojkové páčky, zatlačila podrážka mé boty na titěrnou páčku u motoru, čímž ozubená kolečka v převodovce přecházejí z neutrálu do prvního převodového stupně. Stačil jen nepatrný krouživý pohyb pravým zápěstím s uvolněním spojky prsty levé ruky a vlastní pohled na svět se rázem mění. Vyšší převodové stupně následují vzápětí. Začínám cítit vítr, který se dere skrz netěsnosti přilby na mou tvář a dráždí oči. Čím vyšší převodový stupeň zařídím, tím více si užívám větru a tíživé myšlenky jsou dále za obzorem. Přibližuji se neznámému a cítím se nesvázaný. Jako by mě už nikdo nemohl srazit na kolena. Někdo říká, že nejkrásnější pohled na svět je z koňského hřbetu. Dovolil bych si tento výrok upravit k obrazu svému - nejkrásnější pohled na svět je totiž ze sedadla motocyklu.

Nic však netrvá věčně. Stejně jako adrenalin, tak i režim zapomenuto působí pouze dočasně. Jakmile vypnu motor, bývalé myšlenky se mohou vrátit a většinou se ochotně navrátí do svého působiště. Lidský mozek je stroj přinejmenším zajímavý. Má na starosti tolik pochodů a úkonů, že jeho fungování není v mezích lidského chápání. Pracuje jako stroj, přestože strojem není a nikdy nebude. Ambice má, ale má příliš mnoho chyb na to, aby se jím stal. Povznáší ho dobré myšlenky, avšak do kouta ho zaženou myšlenky zlé. Těm je nutno se obloukem vyhýbat. Je na každém z nás, jakým způsobem mu tuto výsadu dopřeje. Zbrání účinnou však byly a vždy budou naše záliby.

Neobyčejný rohlík

Kateřina Kavanová – 1.0

V jedné ne úplně obyčejné pekárně udělal jeden úplně obyčejný pekař úplně neobyčejný rohlík. Sázavský rohlík. Po jeho upečení ho převezl i s jeho kamarády do jednoho malého pekařství Sázava v České Třebové, které bylo známé po celém světě výbornými rohlíky. Všechny rohlíky tam tak pohodlně ležely, ale náš rohlík s sebou pořád vrtěl.

„Co se pořád tak vrtíš?“ ptaly se ho ostatní rohlíky. „Vždyť je to tak pohodlné jenom si ležet a čekat a čekat, než si někdo vybere.“

„Není“ řekl rozhodně náš rohlík, „já půjdu poznat svět!“ Zakřičel to tak nahlas, že to slyšely housky i chleby a daly se i s ostatními rohlíky do smíchu.

„Takový malý rohlík, co ani neví, z čeho a jak jsme vyrobení, by chtěl do světa! Hahaha, to se povedlo!“

„Nechte toho!“ řekl rohlík. Z čeho je, to přece věděl. Je z mouky, droždí, vajec a mléka, pak je v něm trochu koření a soli.

„Víš vůbec, jak se dostat z pekařství na náměstí?“ Jenže to už si rohlík poskakoval ke dveřím.

„A jéje, to je malér! Vždyť svět vůbec nezná! Rohlíku, rohlíku, vrať se, my jsme to tak nemysleli!“ volaly rohlíky, housky i chleby, Ale rohlík je neslyšel. Právě se totiž otevřely dveře a v nich se objevila paní Lovnovcová, které bylo něco kolem 65 let. Šla si právě pro chleba. Rohlík využil příležitost a proklouzl kolem ní ven na náměstí. Paní Lovnovcová ho ale zahlédla a vyděšeně vykřikla:

„Rohlík, chodící rohlík!“

„Nebojte se, paní, já zavolám doktora, ten vám pomůže,“ řekla paní prodavačka.

Na náměstí si náš rohlík sedl na kašnu a přemýšlel.

„Kam se mám vypravit nejdřív?“ Tu najednou spatřil, jak na náměstí jdou dva lidé s dvěma těžkými kufry. Zaslechl, co si povídali:

„Rychle, pojď, nebo nám ten vlak ujede. Jak by ses pak chtěl do Vídně dostat, když máme auto v servisu?“

„Vídeň . . . to zní zajímavě, tam se vydám nejdřív,“ řekl rohlík a rychle pospíchal, aby ten vlak taky stihl.

Na nádraží bylo rušno. Každý hledal ten svůj vlak, plno lidí už už propadalo panice, že odjedou špatným vlakem. Rohlík by mezi nimi byl málem taky, kdyby se nedržel těch dvou lidí, co měli auto v servisu. Ti ale dobře věděli, jaký vlak je ten jejich. A tak rohlík společně s nimi nastoupil do velkého vlaku. A jako černý pasažér odjel do Vídně.

První problém však nastal hned, jak vyjeli ze stanice Česká Třebová, a to v podobě pana průvodčího. Malý a baculatý mužik v uniformě. Vousů měl dost, zato vlasy mu chyběly. Na všechny se ale usmíval a byl velmi sympatický. Rohlík se před ním ale

schoval pod sedadlo. Ne, že by se takového člověka bál, ale za prvé nechtěl, aby se opakovalo to s paní Lovnovcovou, a za druhé neměl lístek a nechtěl být z vlaku vyhozen, když se mu právě plnil sen: prozkoumat svět!

Když dojeli a rohlík vystoupil, rozhlédl se a řekl si:

„Kam mám jít? Vždyť tu nikoho neznám. Nikdy jsem tu nebyl a ...“

„Vítám tě, drahý příbuzný,“ ozval se odkudsi hluboký, ale veselý mužský hlas. Rohlík se pomalu otočil a uviděl před sebou starý a tvrdý rohlík. Měl už posledních pár zrněk máku, ostatní mu už vypadala. Starý rohlík se usmál:

„Ještě jednou tě vítám u nás ve Vídni. Ty budeš můj asi tak biliontý praprapraprapravnuke? Hmm hmmm... ano, to by mohlo souhlasit... pětkrát nebo šestkrát...? Ne, ne pětkrát, ano, tak to je...“ uvažoval nahlas stařeček rohlík.

„Dobrý den, tak vy jste můj prapa...“

„Pro tebe jen praděda,“ skočil rohlíkovi do řeči rohlík stařeček. „Lidé přeci také praotci Čechovi neříkají praprapra... , no asi desetkrát pra nebo i víckrát. Vždyť by se upraotcovali! A můžeš mi tykat,“ řekl stařeček rohlík.

„A, pradědečku,“ zeptal se rohlík, „jak to, že jsme příbuzní, když každý bydlíme v jiném městě?“

„To proto, že tady ve Vídni rohlíky vznikly,“ odpověděl starý rohlík. „Když v roce 1683 Turci nedobyli Vídeň, upekli jeden místní pekař pečivo, které mělo tvar půlměsíce, jako mají Turci na vlajce, a pojmenoval je „rohlík“. A my lidem chutnáme dodnes.“

„Páni,“ užasl rohlík. „Tak proto máš, pradědečku, tolik praprapraprapravnuků!“

„S některými se ani neznám osobně, ale asi tak deset tisíc jich znám. Nechtěl by sis prohlédnout naše krásné a historické město?“

„Bude mi potěšením,“ řekl rohlík.

Vídeň je hlavní město Rakouska, a tak toho tu je hodně k vidění. Navštívili Schönbrunn, což je císařské sídlo, kostel svatého Štěpána, což je překrásně zdobená stavba, a Prater, veliký zábavní park. Den už se pomalu chýlil ke konci a dva rohlíky stály u letiště.

„Tak sbohem, můj drahý pravnuke, bylo mi ctí tě poznat!“ řekl stařeček.

„Mně taky, moc se mi tu líbilo. Měj se hezky, pradědo!“ řekl rohlík a nastoupil do letadla. Bylo mu u pradědy tak hezky, že v letadle usnul a ani nevěděl, kam letí.

Probudil se akorát včas, když uslyšel znuděný hlas:

„Za chvíli budeme přistávat v Londýně...“ Dál už rohlík neposlouchal. On chtěl zpátky ke svým kamarádům. Když vyšel z letiště, zamířil pod vysoký dub, který rostl uprostřed parku, sedl si pod něj a přemýšlel.

„Hello, ty jsi z Česka?“ Rohlík zvedl hlavu. Stál před ním toast, který se zešířila usmíval.

„Ano, a teď jsem v maléru, protože jediné, co vím, je, že jsem v Londýně, akorát nevím, kde ten Londýn je!“

„Londýn je hlavní město Velké Británie! To je ostrov, který ještě spadá pod Evropu. Všude nás tady obklopuje moře, Česko moře nemá,“ řekl toast.

„Jak tohle všechno víš?“ zeptal se smutně rohlík.

„Jeden učitel si mě koupil a vzal si mě s sebou do školy jako svačinu. A tohle všechno tam vykládal, ale mě to nebavilo, a tak jsem vzal roha. Mimochodem, nechtěl by sis prohlédnout Londýn? Je tu spousta památek.“ A prošly největší londýnské památky: Buckinghamský palác, kde bydlí královna, The London Eye, obrovské ruské kolo, které má výšku 135 metrů, a The Tower of London, kde dříve žili angličtí králové.

„Moc ti děkuji, toast, že jsi mi ukázal nová zajímavá místa,“ řekl rohlík.

„Není zač, jsem rád, že se ti u nás líbilo,“ řekl toast.

Rohlík chtěl pokračovat lodí do Paříže, kterou mu toast doporučil. A tak vyplul do Paříže. Když dopluli a rohlík vystoupil, spatřil před sebou pustý přístav.

„Tohle že je Paříž?“ podivil se rohlík a rozhlédl se. Nikde nic. Jediné, co tu uviděl, byl odpadkový koš. Dlouze se na něj zadíval a vydechnul. „Ach, takový je i v České Třebové na náměstí, tam, kde stojí pekařství Sázava. Tam bydlím i se svými kamarády.“ Tato vzpomínka ho málem rozplakala. Vtom se v koši cosi zavrtělo a vypadlo to něco ven, zabalené v ubrousku. Kdyby se rohlík včas nepodíval nahoru, nejspíš by ho to zavalilo, Jen tak tak uskočil. Ale co to? Ubrousek se najednou začal rozbalovat a něco z něj vykouklo. Bylo to křupavé, mělo to barvu jako rohlík, ale bylo to trochu tlustší a delší...

„Ne, ne, nezabíjej mě, jsem moc malý, hezký a chytrý na to, abych teď umřel, prosím. Já chci žít!“ zakřičel nahlas rohlík.

„Co to děláš?“ řekl někdo za rohlíkem. Rohlík se otočil. „Já jsem bageta, a jestli se mě bojíš, tak nemáš prrroč. Jsem pečivo jako ty,“ řekla s úsměvem bageta. „Prrromiň, že rrrráčkuju, ale ve Frrrancii se rrr moc nepoužívá, takže ho neumím vyslovit.“

„To je v pořádku,“ řekl rohlík, „ale už mě nelekej!“

„Hihhi, prrrromiň, ale jeden dělník tady v přístavu mě měl mít k svačině, ale místo toho mě vyhodil,“ vzdychla bageta, „a já jsem chtěla z toho koše vyskočit, ale vylekat jsem nikoho nechtěla.“

„To je v pohodě, ale nevíš, kde je tady Paříž?“ zeptal se rohlík. Vtom přijel malý autobus a zastavil kousek od nich.

„Rrrychle pospěš, tenhle autobus jede do Paříže,“ řekla bageta, „má to na té cedulce na čelním okně.“ Oba dva do něj nasedly a vyjely. Rohlík poprvé spatřil město lásky, které se mu moc líbilo, ale méně než Česká Třebová. Bageta ho provedla po Eiffelově věži, nejslavnější památce Francie, po Louvru, krásné výtvarné galerii, a navštívili i katedrálu Notre Dame. Pak už se rohlíkovi opravdu moc stýskalo:

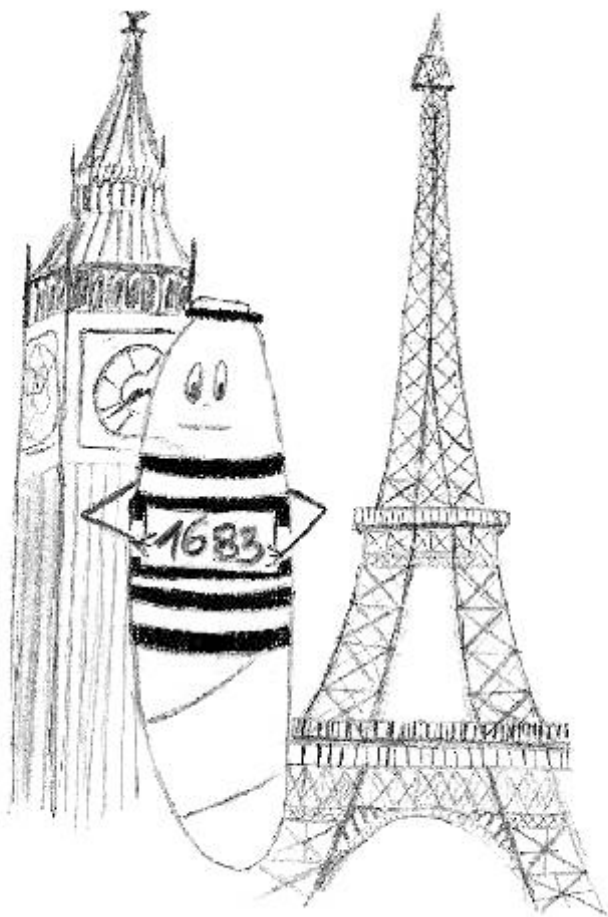
„Bageto, moc ti děkuji, že jsi mi představila Paříž, ale už musím domů. Moc ti děkuji.“

„Není zač,“ pravila bageta, „šťastnou cestu!“ Rozloučily se a rohlík si šel hledat první letadlo do Česka.

A tak rohlík konečně po dlouhém putování stanul před pekařstvem Sázava v České Třebové. Vešel dovnitř a rohlíky, chleby i housky na něj zíraly s otevřenou pusou.

„Ahoj, kamarádi,“ řekl rohlík. Najednou se všichni pustily do smíchu a byli moc rádi, že rohlíka vidí. Rohlík jim povykládal o všem, co viděl i co se dozvěděl.

Později ještě ten den si neobyčejně obyčejný rohlík koupil takový malý kluk a dal si ho k večeři. Když pak usnul, zdálo se mu o Vídni, Londýně a Paříži. Ve snu se mu vše moc líbilo, ale nejvíce se mu líbilo, když ráno zase vcházel do pekařství Sázava, kde mají nejlepší rohlíky.

Naděje

Ondřej Toužimský – 2.Λ

Chci se smát, chci brečet,
Chci rvát, chci mlčet.
Chci poznávat, chci nevědět,
Chci slepý být, chci uvidět.

Jak holý zbitý pes,
Tak kráčím ke svému údělu,
Jak nahý jít na ples,
Tak přicházím s bázní ke světlu.

Uzřím ho jako Lva,
V záři příštích zítřků,
Jak zlomí tu moc zla,
Co dohání mě k nářku.

Pak zavrhnu ten strach,
Co zapomenout mám,
Již nebudu záře vrah,
Λ v kráse lásku poznám.

Dokonalosti pak dostojím,
Na konci těch dnů,
Však teď tu slepý stojím,
Uprostřed zlých snů.

Ztracená generace

Ondřej Toužimský – 2.Λ

V zlém světě
Žijí oni dnes,
Zloba v každé větě
Všude samá lest.

Pravdu znají z vyprávění
Dobrotu z doslechu.
Lásku cítí jen ve svém snění
Λ jejich upřímnost se ztrácí v prachu.

Svým chtíčem předběhli lásku
Pravou krásu vyhnali ze dveří
Věrnosti přes oči dali pásku
Λ před krutostí se věrně koří

Proč život je pro ně potíže?
Proč syčí a do očí si lžou?
Proč lásku zavřeli za mříže?
Proč na pravdu jen řvou?

Jak na zlo mají se ptát,
Když jeho jméno zjeveno jim není,
Proč z něj se mají kát,
Když neví, jak vypadá světlo denní.

Stín

Pavína Lenghartová – 2.O

Duše a tělo,
tělo a stín,
ne, že by chtělo,
soužití s ním.

Tělo vše řídí,
stín je bez práv.
Každý to vidí,
není z nich pař.

Prý je normální,
nadřazenost.
Ale to není!
Stín je též bytost.

Proč by nemohl,
stín také žít?
Šám by pomohl,
dobrý život mít.

Byl by jak člověk,
pracoval by!
Úctyhodný věk,
stín dožil by.

Dům i nábytek,
dvě nádraží!
Nějakěj pátek,
ať to vydrží.

Proč nejsou jak my-
též svobodní?
Proč, povězte mi,
čekám dost dní...

Stíny a slunce,
k sobě patří.
A bez měsíce,
jim Země patří.

Země bez slunce,
stíne, je tvá!
Svět bez měsíce,
konec lidstva ..?

Valentýnská pomsta

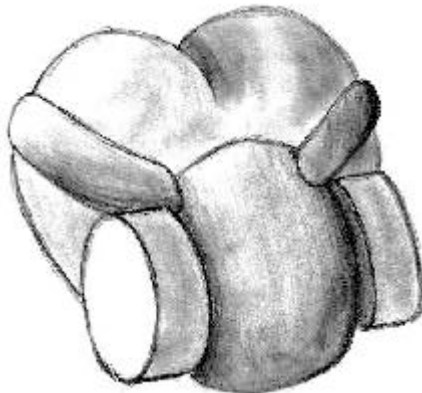
Kateřina Walterová – 4.C

Den svatého Valentýna je krásný den. Svátek zamilovaných, nezamilovaných, zkrátka pro každého se najde důvod k oslavě, někdy také k popravě. Pro mě byl letošní Valentýn nezapomenutelný.

Ze začátku se jevil jako všední únorový den. Na každém kroku byly vidět zamilované páry vyznávající si lásku, a na druhé straně nezadaní čekající nebo doufající, že potkají na den lásky lásku. V hlavě se mi promítaly různé myšlenky. V tom zamyšlení jsem si uvědomila, jaké lidé mohou mít úmysly, a že lidské výmysly neznají mezí. Nějaký velice inteligentní tvor položil žvýkačku na židli a já se stala obětí pomsty. Bílé fleky na černých kalhotách vypadají skutečně přitažlivě! Fleky jsou tak odolné, že ani voda s mýdlem si s nimi neporadila. Dostala jsem vynikající nápad, a to zajít za profesorkou chemie pro cennou radu. Rady naplnily má očekávání. Zavřená v laboratoři jsem se zázračnou sloučeninou jménem Xylen vesele odstraňovala fleky. Sloučenina měla mírný zápach, který se později linul celou školou, jídelnou, klubovnou, šatnou i čekárnou na poliklinice. Můj specifický zápach přitahoval velkou pozornost. V jídelně utlumil vůni karbanátků a navodil vůni práce. Zdálo se, že pan školník něco natíral. Spolužáci velmi ocenili můj nový „parfém“ a vypudili mě do druhého rohu místnosti. Možná by bylo lepší, kdyby mě soudili zrakem, ne čichem. Sama jsem věděla, že to nejde. Naštěstí v nouzi poznáte přítele.

Po vypůjčení legín z tělocviku jsem doufala, že všechno bude jako dříve. Velikost nebyla zrovna nejlepší, připadala jsem si jako cyklistka bez kola! Vůně Xylenu byla tak pronikavá, že i přes uzavřenou tašku proudila ovzduším. Cestou klékaři lidé oceňovali už zdáli můj vzhled, a co teprve, když se přiblížili. Čekárna plná lidí nasávala mou vůni.

Po úspěšném dni jsem dala veškeré věci do pračky. Kéž bych tam mohla strčit i svůj mozek a očistit ho z velkého dne. Valentýn se mi chtěl pomstít a myslím si, že může být spokojený.

Tak tohle jsem nečekala

Simona Suchá – 5.O

Celý čtvrtek jsem si lámala hlavu, co asi budeme odpoledne zkoušet. Když jsem pak po škole na zkoušku přišla, všichni se pilně věnovali přípravám na divadelní akci, kterou již za čtrnáct dní pořádáme. Nenápadně jsem se tedy naklonila k A., která seděla vedle mne.

„Hele, nevíš, co zkoušíme?“

„No přece Hráškovku, když hrajem v sobotu v tý Dobrovici.“

Aha. Dobře, že jsem se to dozvěděla.

V sobotu, toho osudného dne, jsme se před dvanáctou hodinou sešli, naložili do aut, odjeli do Dobrovic, postavili scénu, nasvítili a nazvučili. Vše naprosto v pořádku. Na obědě nás zaskočila (pro mne další) věc, kterou jsme nečekali - zavřeli nám restauraci, do které jsme občas v Dobrovici chodili. Ale to taky nebylo nic děsivého. Já se bála daleko víc něčeho jiného.

Dobrovice je totiž záhadné místo. Předloni jsem zapomněla být na scéně hned na začátku představení, loni si tu jeden kolega vzpomněl, že nechal v Boleslavi kostým. Trochu jsem se děsila, co přijde letos.

Už jsme byli všichni převlečení a nachystaní. Polehávali jsme a posedávali na jevišti, opona zavřená. A já stále nepocit'ovala trému. To je špatně. Tréma člověku pomáhá! Osobně jsem měla velký strach ze zapomenutí nebo popletení textu.

Začalo představení. Já hrou spíš tak proploovala, ani jsem moc nevnímala, co se kolem mne děje.

„Holky, já mám strach!“ vystoupala moje postava po schodech do královské síně.

„To já taky, ale přece v tom Hádě nenecháme! Kdo ví, co jí tady chtějí udělat...“

Text stále plyne jak má...

„A jak se sem vůbec mohla dostat?“ ptá se další postava.

(To nevím, ale...) V hlavě mi přesně zní moje replika. Nadechnu se.

„Hele, ona je tady!“

Jee... Kam to ta moje kolegyně skočila? Naštěstí mám dobře zafixované narážky a ona přskočila jen několik replik. Takže jsem mohla konturovat svým obvyklým: „No a jako vždycky chmí.“

Po děkovačce jsme si všichni oddechli. „Tak tohle jsem nečekala,“ řekla jsem v zákulisí své zmatkující kolegyni. Tedy pravda, čekala jsem, že se něco stane. Ale takhle primitivně snadné jsem to skutečně nečekala.

Válka

Anh Vu Quynh – 2.A

Seděla jsem ve školní lavici. Byly to velké kusy dřeva, na kterém se dalo psát. Ve třídě bylo celkem padesát čtyři žáků. Do každé lavice se vešlo zhruba šest lidí. Někdy i sedm. Takových kusů dřeva bylo ve třídě celkem šest. Zbylých osmnáct žáků si sedlo buď na zem, nebo stálo.

Do třídy vešel učitel dějepisu a třída zmlkla. Náš učitel nebyl moc vysokého vzrůstu, jako většina Vietnamců. Měl na krátko sestříhané vlasy a hluboký drsný hlas. Byl velmi přísný a často trestal žáky fyzickými tresty. Jednou když můj spolužák Nam neznal odpověď na jeho otázku, vytáhl rákosku a zbil ho přede všemi. Nam, který se po tomhle nedokázal posadit, chtěl stát. Učitel ho nutil celý týden sedět na té nejhrbolatější židli. Řekl nám, že se máme na jeho hodiny připravovat.

„Sednout!“ řekl učitel. Třída si poslušně sedla.

Dnešním tématem byla dynastie Nguyenů. Musela jsem uznat, že učil velmi dobře. Látku uměl srozumitelně podat. Sice žádnou špetku humoru do toho nepřidal, ale jako učitel byl vynikající.

Když nám na černou tabuli psal všechna jména, zaslechli jsme výstřely z letadel. Ne, teď né, prosím.

Každý večer se modlím, aby to nepřišlo. Několikrát jsem to už přežila, ale pokaždé z toho mám noční můry.

Výstřely znamenaly jedno. Rychle pryč! Celá třída se hrnula ze dveří jako molekuly, které se na sebe tlačí. Každý chtěl přežít. V dálce jsem viděla naříkající nevinné lidi, malé děti. Po zádech mi projel mráz. Stromy a domy padaly jako domino. Letadla se přibližovala blíž a blíž. Za zády jsem zaslechla výkřiky žen a dětí. Ti, co mohli, běželi nejrychleji, jak uměli. Viděla jsem matku s dvěma dětmi v náruči. Bylo to naprostý peklo. Doslova a do písmena.

Kilometr od naší školy byl nejbližší úkryt. Běžela jsem jako o závod. Těžce se mi dýchalo, všude byl dým. Doslova jsem v něm plavala. Lidé na sebe naráželi.

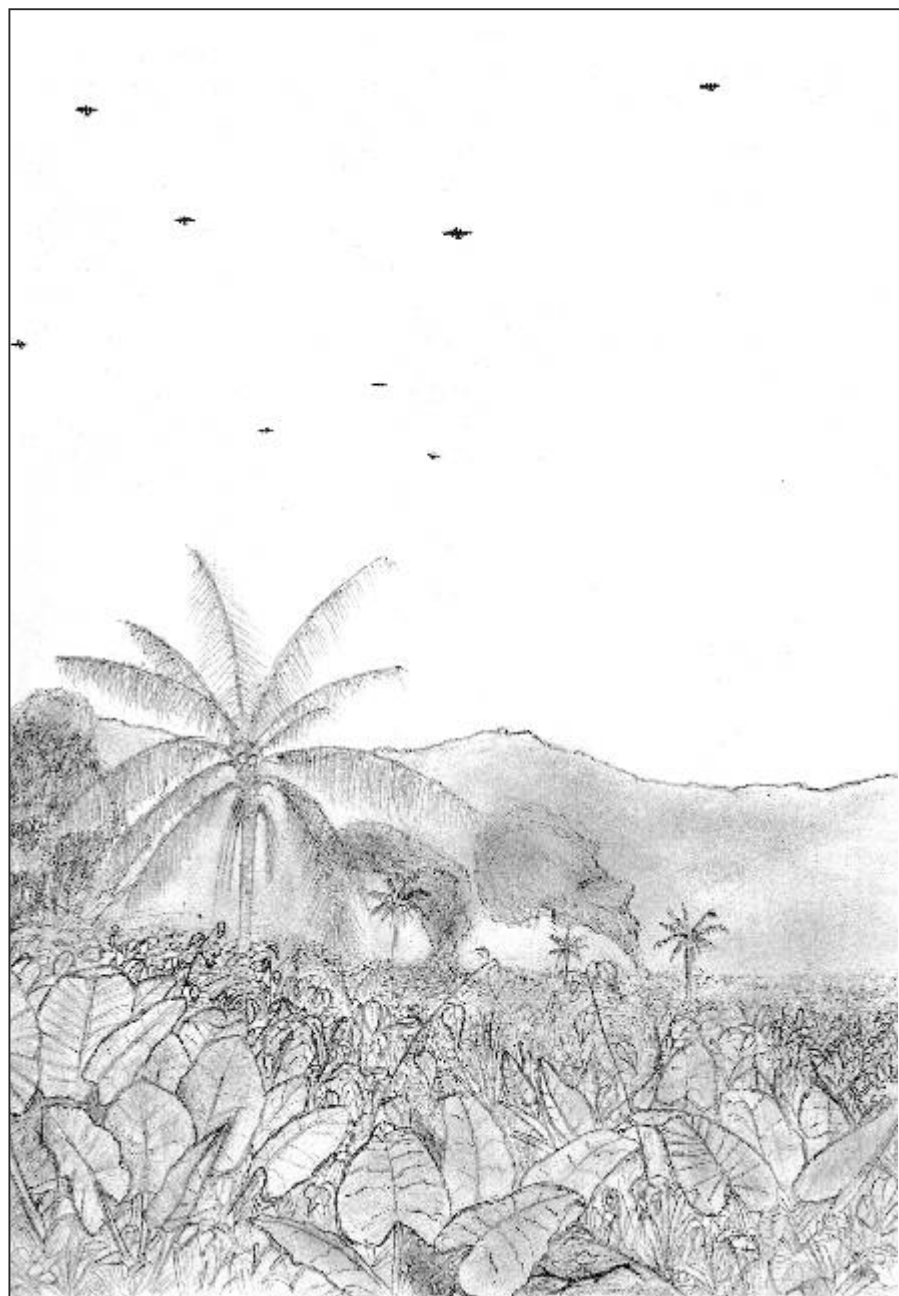
Au! Šlápla jsem na větev, která stála uprostřed cesty. Bolelo to jako čert, ale stále jsem běžela. Adrenalin, který jsem měla v sobě, se nedal popsat. Po pár minutách jsem se podívala na svoji bolavou nohu a zjistila, že z ní masivně krvácím. *Jestli se mi tam dostane infekce! Proč, Bože, proč...*

Asi sto metrů ode mě byly dveře podzemního bunkru. Byl klikatý jako bludiště. Měl mnoho zatáček a člověk se mohl snadno ztratit a nikdy již nenajít ty správné dveře. Rychle jsem otevřela dřevěné dveře a skočila dovnitř. Uvnitř byla tma jako v pytli. Nic jsem neviděla. Rukama jsem hmatala po zdech. Byly tlusté sedmdesát centimetrů. Šla jsem hlouběji a hlouběji. Zaslechla jsem, že je někdo za mnou. Najednou jsem ucítila zapomenutou bolest v levé noze. S každým krokem to pro mě bylo větším a větším utrpením. Po pár krocích jsem to vzdala a sedla si.

Zvědavost mi nedala a tiše jsem se zeptala, kdo je za mnou.

1966 - Hanoi

Tento příběh byl sepsán dle skutečné události. Toto jsou vzpomínky mé matky z doby, když probíhala válka mezi USA a Vietnamem.

Začíná škola

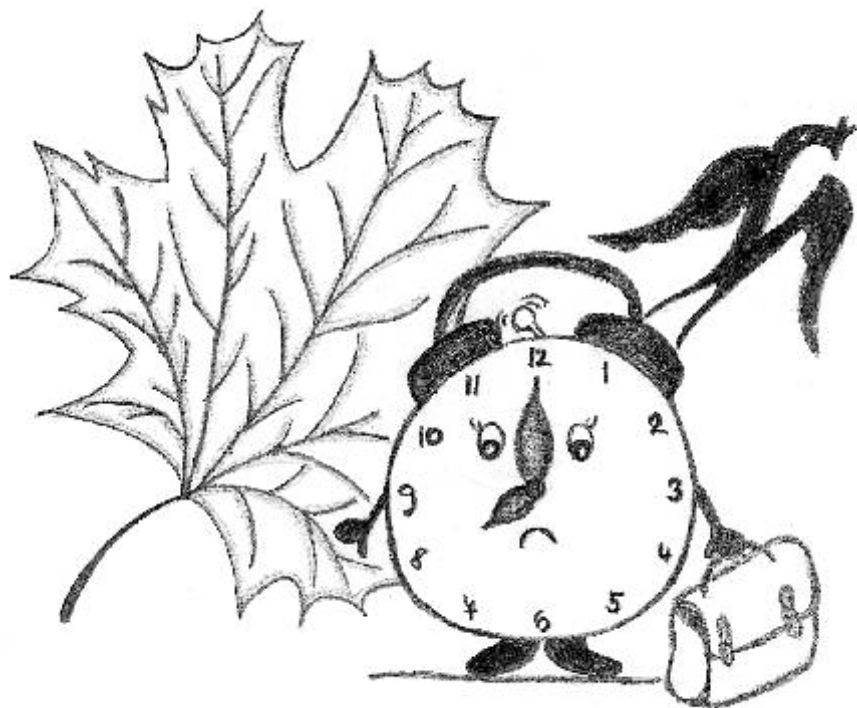
Julie Luftová - 1.O

Vlaštovky už odletěly
do tepla a za sluncem
a my jsme zatím usedli
do školní lavice

Za chvíli jsou třídní schůzky
a my se trochu bojíme,
jaké budou naše známky
Šhválně, jestli obstojíme!

Draky bychom pouštět chtěli,
sbírat houby, dlabat dýně...
Čekají nás však úkoly,
musíme se učit pilně

Teď dám si věci do aktovky
a jdu se vyspat dobře,
v noci myslím na vlaštovky,
jak se mají u moře

Kateřina Andělová – 5.O

Seznam autorů:

Tereza Bečvaříková	4.O
Ondřej Dědič	1.A
Pavel Dvořák	8.O
Anna Indráková	4.B
Lubor Jenček	3.B
Eliška Jenková	1.A
Martina Justová	1.C
Kateřina Kavanová	1.O
Barbora Klímová	1.C
František Kopriva	3.B
Radka Kubínová	6.O
Pavčina Lenghartová	2.O
Julie Luftová	1.O
Lucie Luňáková	1.C
Kateřina Mališová	3.B
Lucie Peksová	1.C
Marie Pelánová	1.C
Zuzana Růžičková	1.C
Vít Souček	3.A
Magdaléna Stuchlíková	8.O
Simona Suchá	5.O
Kateřina Syrová	6.O
Ivona Šafrová	1.C
Jakub Štenc	3.B
Nikola Tomíčková	6.O
Ondřej Toužimský	2.A
Hana Vaničková	6.O
Anh Vu Quynh	2.A
Kateřina Walterová	4.C
Helena Witczaková	6.O
Marie Zvěřinová	1.C

Seznam autorů ilustrací

Jakub Jezdinský	5.O
Adéla Karhanová	1.B
Karolína Sedláčková	2.C
Barbora Zavoralová	2.A
Jakub Görök	2.C
Tereza Červinková	2.B
Klára Kubcová	2.B
Štěpánka Smutná	2.A
Adam Babák	4.O
Martin Mazánek	2.A
Helena V. Kašparová	2.C
Jakub Planý	2.C
Daniela Kubů	1.A
Klára Kubcová	2.B
Anna Blechová	2.C
Daniel Kohout	1.C
Simona Zejbrlíková	2.C
Martin Mazánek	2.A
Kateřina Škodová	2.A
Zuzana Loudová	2.C
Kateřina Andělová	5.O

Studentská tvorba

Almanach mladé tvorby

11. ročník

Ilustrace:

studenti výtvarného oddělení Petra Hoška a Jarmily Novákové

Vydalo:

Gymnázium Dr. Josefa Pekaře v Mladé Boleslavi,

předmětová komise českého jazyka

Tento almanach vznikl s přispěním Společnosti přátel Gymnázia Dr. J. Pekaře